

РІК LXIX, Ч. 11 ЛИСТОПАД – 2012 – NOVEMBER № 11, VOL. LXIX

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXIX Листопад Ч. 11

Україномовний редактор – Лідія Слиж

Англomовний редактор – Олесь Валло

Редакційна колеґія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА

Оленка Шкробут, Вірляна Ткач,

Святослава Гой-Стром

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL
WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXIX NOVEMBER № 11

Ukrainian-language editor – Lidia Slysh

English-language editor – Olesia Wallo

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President

Olenka Shkrobut, Virlana Tkacz,

Sviatoslava Goy-Strom

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лідія Слиж. Листопадові наголоси	1
Маріянна Заяць. Ділимося вітками та думками	2
Після Конгресу Українського Жіноцтва (передрук з 1948 р.)	5
Olesia Wallo. Ukrainian History and Memory in the Pages of OL	6
Надія Красоткіна. Листопад (вірш)	7
СУА першим повідомив Америку про голод на Україні... ..	8
Проф. Віра Боднарук. Пам'ятаймо про Голодомор 1932-33 рр. в Україні	9
Датки на УКУ	10
Ярослава Панчук. Митрополит Андрей Шептицький в Америці ..	11
Ярослава Панчук. Олена Степанівна-Дашкевич	13
Ліда Слиж. Ярослава Парохоняк-Рубель	14
Святослава Гой-Стром. Поза кадром	15
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, Views & News	16
UNWLA—the first to inform the US about the famine in Ukraine... ..	18
Maria Sutton. A Priceless Gift	19
Марія Левицька. Найчарівніша Чю-чю-сан	21
Діяльність Округ і Відділів СУА	23
Марта Тарнавська. Бувальщина (закінчення)	24
Вісті зі Стипендійного бюро	25
Хрестиківка	27
Добродійність	28
Відійшли у вічність	30
Notable Ukrainian Women: Calendar 2013	31
Ihor Magun. Weight Loss Update 2012	32
Святослава Гой-Стром. Чи вмієте ви дякувати?	33
Святослав Левицький. Осіння казка.....	34
Наше харчування	36

На обкладинці: З обкладинки книги В. Борисенко “A Candle in Remembrance”. Оформлення Арети Бук.

On the cover: From the cover of the book V. Borysenko *A Candle in Remembrance*. Design by Areta Buk.

- Редакція не завжди поділяє позицію авторів.
- Редакція дотримується правопису Г. Голоскевича.
- Передруки і переклади матеріалів дозволені за письмовою згодою редактора.
- За точність викладення фактів відповідає лише автор.
- Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.
- Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.
- Просимо негайно повідомляти адміністрацію про зміни адреси – зміни робимо безкоштовно.
- Посмертні згадки та знімки поміщуємо безкоштовно.
- Просимо авторів присилати статті до 10 числа місяця.
- Просимо авторів подавати свої контактні інформації зі статтями, щоб редакція могла до Вас звернутися в разі потреби.

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2012 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:

Tel.: (212) 533-4646

E-mail: office@unwla.org

Адміністратор: Оля Стасюк

Канцелярйні години: вівторок, середа, четвер – 11 – 7

UNWLA / Our Life

203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706

Administrator: Olha Stasiuk

Office hours: T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.

\$3 Один примірник / Single copy

\$40 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members

\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою членської вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується про відновлення передплати.

Our Life magazine is included in UNWLA member annual dues, payable through the member's branch. Subscribers are sent renewal letters.

ЛИСТОПАДОВІ НАГОЛОСИ

Немов би падаюче листя з дерев, серед буденних турбот, трудів та навіть радісних хвилин пролітають дні, місяці і роки. А все ж таки мусимо знаходити час перегорнути сторінки минулого заради майбутнього з метою проаналізувати пройдений шлях наших предків та нашої власної минувшини, щоб, знайшовши помилки, більш не повторювати їх. Останній календарний місяць осені багатий на визначні дати в історії нашої Батьківщини, ювілеї, що здебільшого носять сумний відтінок.

Вивчаючи події Листопадового зриву 1918 р., треба з вдячністю аналізувати обставини і перебіг подій того часу, як про визвольні змагання за відновлення української державної незалежності. Пам'ятаймо про вклад українського жіноцтва у визвольні змагання, які із зброєю в руках стали на захист свободи свого народу. Хорунжа Олена Степанів, якій в цьому місяці сповнюється 120 років з дня народження, хорунжа Софія Галечко назавжди ввійшли в історію українського війська. Мілена Рудницька, незважаючи на високу освіту, йде працювати санітаркою до військового лазарету. Події Листопадового зриву приводять її до усвідомлення заснування українського жіночого руху, як борця за рівноправність жінки в суспільстві та її вагоме місце у боротьбі за побудову незалежної української держави. СУА з успіхом продовжує справу Союзу Українок, заснованого Міленою Рудницькою, найостаннішим успіхом якого є створення жіночих студій у Львівському Українському Католицькому Університеті.

15 листопада минає 60 років з дня смерті прославленої світової співачки Соломії Крушельницької. Музична громадськість України в цьому році відзначила і її 140-річчя з дня народження.

Місяць листопад ще називають місяцем пам'яті Митрополита Андрея Шептицького. Саме в цьому місяці перестало битися полум'яне і наповнене любов'ю до людей, до України серце цієї унікальної особистості в історії української духовності. Митрополит для віруючих назавжди став зразком християнина і українського патріота. Він вчив, що для сповнення великої християнської місії єдності народу потрібні віра і Христовий заповіт «Щоб усі були, як одно».

Митрополит Андрей старався зміцнити українство не тільки духовно, але й культурно та економічно. Зі своїх власних і церковних доходів він матеріально допомагав Науковому Товариству ім. Шевченка, «Просвіті», «Рідній школі», товариству «Сільський господар»,

Пласту, різним українським організаціям, діячам науки та мистецтва.

21-го листопада 1942 р. вийшло у світ всесвітньо відоме пастирська послання Митрополита «Не убий!». Йому передував лист до Папи Римського, який гнівно таврував гітлерівський геноцид проти єврейського народу. Такої мужності і сили та величі духу не вистачило ні одному із ієрархів християнських церков. Цікавою була реакція Гітлера на послання Митрополита. Фюрер після істеричних викриків уже спокійніше прорік: «Графа Шептицького ми могли б повісити, Митрополита Шептицького мусимо терпіти!».

Послання «Не убий!» є зверненням до всіх, до віруючих і невіруючих, із закликом припинити братовбивчу війну між народами та в середині свого народу, коли брат доносив ворогові на брата. «Передусім, Дорогі Браття, мусимо вам пригадати, що любов ближнього є в християнстві всім»... той, хто допускається страшного мерзенного злочину проти п'ятої заповіді Божої: «Не убий!»...відділяється від суспільності людей і стягає на себе велику Божу кару у вічності та страшне Боже прокляття на цьому світі» «Ти не тільки вбив ближнього, але й свою душу позбавив ... Божої благодаті та ввів її у пропасть, з якої, може, вже й не бути спасіння». На превеликий жаль, не всі навіть віруючі прислухались до слів великого Митрополита. Чи не тому нас і досі переслідують негаразди?

Послання «Не убий!» є актуальним і на сьогодні. В ньому Митрополит рішуче виступає в розділі «Убивство дітей» проти абортів: «...мерзенні, жакливі і противні природі є випадки, коли батьки вбивають рідних дітей, ...коли ті діти ще на світ не прийшли».

Листопад – місяць відзначення жертв Голодомору в Україні 1932-33 років. Це був жахливий геноцид українців, коли від штучного голоду померло понад сім мільйонів людей. Четверга субота листопада вважається Днем пам'яті жертв Голоду в Україні. Запалімо в цей день на своєму вікні свічку пам'яті!

Листопадом закінчуються осінні дні і на нас чекають перші місяці зими такі багаті на різні свята, то ж з оптимізмом берімося до нашої повсякденної праці для себе, для родини, для свого народу як в Україні, так і на прихильній до нас і всіх знедолених американській землі.

В четвертий четвер листопада весь американський народ святкує одне з найприємніших державних свят – всенародний День Подяки, яке вважається також і родинним святом. То ж бажаю, щоб в кожному домі за святковим столом зі смачним печеним індіком в цей день дружньо зібралася Ваша родина. Хай щастить!

Лідія Служ, редактор.

Ділимося

ВІСТКАМИ ТА ДУМКАМИ...

Маріянна Заяць, голова

Скликання Конгресу СФУЖО є безмірно цінним чином, який дає змогу українському жіноцтву зі широкого вільного світу з'їхатися, завітатися, з'єднатися, обмінятися думками й досвідом праці і ствердити незламність духу українського жіноцтва. Конгрес є надзвичайно важливим, бо ж від його рішень і напрямних буде залежати дальший успіх праці об'єднаних українських жіночих організацій при СФУЖО в спільній, ідеологічно зв'язаній дії. Слід зазначити, що в 1948 році СУА став співзасновником Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО), і перші відомості про працю СФУЖО знаходилися у формі окремої сторінки в журналі СУА «Наше життя».

11-14 жовтня відбувся 10-ий Конгрес СФУЖО у місті Торонто, Канада. 8 делегатів з Головної Управи СУА брали активну участь. Делегація складалася з почесних голів СУА (Анна Кравчук і Ірина Куровицька), голови СУА, трьох її заступниць (Уляна Зінич, Софія Геврик, Ліда Білоус) і двох референток СУА (Марія Полянська і Зоряна Гафткович.) Гостем Конгресу була Алла Черченко, голова 126-го Відділу СУА у Бостоні. Під час Конгресу відбулося п'ять цікавих і професійних "круглих столів", а представниці СУА виступали у двох – «Разом працюємо, будемо і захищає-

мо» (гасло Конгресу), модератор Ліда Білоус, а одна з доповідачів Маріянна Заяць; і «Роль української жінки в Організації Об'єднаних Націй», де однією з доповідачів була Ірина Куровицька, а секретарем Марія Полянська. До цього "круглого столу" долучилися пані Надія Шмігель, голова комісії СФУЖО до НДО (недержавних організацій) при ООН, і д-р Христина Дурбак, президент *World Information Transfer* (WIT), некомерційної та неурядової організації із загальним консультативним статусом при ООН, яка займається в основному питаннями охорони навколишнього середовища і поширенням екологічної освіти. Дякуємо їм за підготовлення і працю у цій форматі для обміну думок.

Головою СФУЖО вибрана пані Орися Сушко, визначна і заслужена діячка у жіночих справах і взагалі у справах, які торкають українців і українства. Дві членки СУА вибрані до нової Управи СФУЖО – Ліда Білоус, третя заступниця голови СФУЖО, і Рената Заяць, перша заступниця голови в контрольній комісії. Бажаємо новій Управі успіхів у напрямках росту складових організацій та мобілізування нових кадрів жіноцтва до змагань в усіх ділянках суспільного життя та праці для української справи, зокрема, для жіночого руху. Хочу особливо подякувати пані Марійці Шкамбарі за дружню і діяльну співпрацю.

Надзвичайно змістовний чотирьохденний Конгрес подарував нам нагоду зустрітися з репрезентантками з цілого світу (Велика Британія, Франція, Австралія, Аргентина, Польща, Естонія, Італія, Канада і США) і дав багато для роздумів і розмов.

Делегати X-го Конгресу СФУЖО, Торонто, 2012 р.

Фото Маркіяна Радомського

*Під час панелі.
Зліва: д-р Х. Дурбак, М. Полянська, І. Куровицька.*

Ліда Білоус, модератор панелі.

*Делегати СУА
(зліва):
М. Заяць,
С. Геврик,
У. Зінич,
З. Гафткович,
Л. Білоус,
М. Полянська,
А. Кравчук —
з Оксаною Соколик (в
центрі), Почесною
головою СФУЖО.
Відсутня
І. Куровицька.*

Зліва: У. Зінич, М. Заяць, д-р О. Ганківська, С. Геврик.

*Маріянна Заяць вручає новообраній голові
СФУЖО Орисі Сушко чек від СУА на суму
2,500 дол. на Фонд ім. Марусі Бек.*

В 1959 році, по закінченні Світового Конгресу Українських Жіночих Організацій в Нью Йорку, проголошено було конкурс на кращий літературний твір. Маруся Бек стала фундаторкою цього конкурсу і заснувала Літературний Фонд СФУЖО та своєю фінансовою допомогою дала нагоду Екзекутиві СФУЖО провадити вперше в історії українського жіночого руху такий конкурс. Пройшло понад 50 років, і важко тепер знайти таких фундаторів, тому Союз Українок Америки з великою пошани до св. п. Марусі Бек, яка засвідчила свій високий патріотизм цим першим датком, заснувавши Літературний Фонд СФУЖО, рішив продовжувати почин цієї визначної жінки і фінансово підтримати цей фонд датком \$2,500, який був вручений новообраній голові СФУЖО пані Орисі Сушко під час бенкету Конгресу в суботу, 13-го жовтня. Бажаємо дальших успіхів всім тим, хто причинився до вкладу української жінки в сучасну літературу.

Під час Конгресу з великою гордістю і приємністю я прийняла надання мені звання Почесного члена СФУЖО за «довголітню жертвну працю для розвитку жіночого руху та зміцнення української громади в діаспорі та Україні», за що я щиро дякую Почесній Голові пані Марійці Шкамбарі.

В суботу, 13-го жовтня, відбулася презентація цікавої і змістовної книги «Гендер, політика і суспільство в Україні» д-ром Оленкою Ганківською (редактор), правнучкою першої голови СФУЖО Олени Кислевської, відомої журналістки, літераторки, активістки в жіночому русі, сенаторки до Польського парламенту. Д-р Ганківська є професором політології в Університеті Саймон Фрейзер (Simon Fraser University) в місті Барнабі, що в Британській Колумбії, Канада. Три члени дорадчого комітету США щодо Лекторію США при УКУ внесли свої статті до цієї глибоко дослідженої праці – Ірина Кошулап, д-р Маріяна Рубчак і Оксана Кісь. Гратулюємо за успіх!

Хотіла б до теми подати перелік сучасних справ Лекторію США з жіночих студій в УКУ. Того семестру курс «Гендерні студії в історичних науках» успішно викладає проф. Оксана Кісь раз на тиждень; загалом буде 15 занять (30 академічних годин) на три кредити. Серед студентів цього курсу є п'ять студентів магістерської програми з історії та два студенти 4-го курсу гуманітарного факультету. Два студенти – хлопці! Студенти вчать активно, виявляють жвавий інтерес, дискутують. Одна студентка пише магістерську роботу під керівництвом проф. Кісь «Пронаталістська політика

радянської влади 1936-1955 рр.» (це про заохочення до материнства в ці роки і формування образу жінки-матері в радянській пропаганді та в пресі).

Проф. д-р Андреа Пето з Центрально-європейського університету (Central European University, Budapest, Hungary) є істориком та професором на кафедрі гендерних студій. Вона прочитає лекцію на тему: «Теоретичні та методологічні проблеми у писанні жіночої історії в Центральній Європі» в межах навчального курсу «Гендерні студії в історичних науках», заплановану на 15-16 листопада 2012 р.

Частково придбані коштом гранту NEWW Book & Journal Project близько 100 одиниць книг і журналів було зібрано та передано до наукової бібліотеки УКУ як частину спеціальної колекції для потреб Лекторію США. Це колекція видань з жіночої і гендерної тематики.

Виставка «**І правда в слові...**» до 120-ої річниці від дня народження Мілени Рудницької, запланована і підготовлена у Національному музеї «Меморіал пам'яті жертв голодоморів в Україні», буде експонована в УКУ протягом двох тижнів у першій половині листопада. На відкриття виставки має приїхати п. Леся Онишко, заступниця директора Національного музею яка власне цю виставку готувала, і матиме коротку доповідь про роль Мілени Рудницької в інформуванні світової спільноти про Голодомор.

* * *

В листопаді цього року починається рік відзначення 80-ої річниці Голодомору 1932-33 рр. Просимо прочитати заклик нашої заступниці у справах зв'язків і брати участь у відзначенні цієї дати у своїх місцевих громадах. Не забувайте, що книга *A Candle in Remembrance* є надзвичайним джерелом інформації для наших американських сусідів і приятелів про геноцид українців!

Приготовляємося до річного засідання Головної Управи США в місті Нью Йорк 2-4 листопада. Дуже багато наших проєктів за останній рік широко розвинулися і необхідно їх оцінити і розробити план на наступний рік.

Запрошуємо всіх заходити на нашу вебсторінку і розглядати історичні сторінки нашого журналу. Просимо прочитати статтю нашої англомовної редакторки Олесі Валло про цей новозавершений проєкт у цій справі.

Суть Дня Подяки в тому, щоб бути вдячними за всі ті благодаті, якими досі обдарував нас Бог і не забувати про них надалі. Щасливого Дня Подяки!

Понижчу статтю «Наше життя» надрукувало у грудневому числі 1948 року (стор. 13), у репортажі «3 голосів преси про СКУЖ».

Свобода, в Джерзі Ситі, подала у виданні із 17 листопада таку передову статтю:

ПІСЛЯ КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКОГО ЖІНОЦТВА

Світовий Конгрес Українського Жіноцтва, що відбувся в місті Філадельфії в днях **12 і 13** листопада, досягнув своє головне завдання: у його висліді створено Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій. Конгрес наглядно доказав, що є такі великі й глибокі ідеї, які всюди тісно звязують українське жіноцтво, на якому континенті воно не жило б, в якій країні не було б. Журба за дальшу долю українського народу, за його душу, за українську мову й культуру, це те велике, що вяже у світі не тільки жінок, які вийшли з України, але й тих з української крові, що родились і виростили в інших країнах. Що більше, воююча Україна, що перша поставила опір большевизмові й комуністичній агресії та досі веде боротьбу з кремлівським тоталітаризмом і московським імперіалізмом, захоплює нині серця жінок чужих народів, як це виявилось на Конгресі. Наприклад, визначна американська діячка, миссис Едвард Пейн, голова організації Common Cause, виявила в своєму рефераті дуже глибоке зрозуміння трагедії України, добачуючи в ній теж і трагедію Америки і світу, що не дали допомоги українському народові, коли він по першій світовій війні відбудував свою державність та одинокий ставив збройний спротив московській інвазії і комуністичній агресії. Цю допомогу, говорила миссис Пейн, повинен дістати український народ бодай тепер, зокрема повинна її дістати героїчна Повстанча Армія. Ці слова вийшли з уст жінки, що походить зо старого, піонірського американського роду. Вони, по суті, виявили те, чим були перейняті душі й серця учасниць першого Світового Конгресу Українського Жіноцтва, що лягло в головну

основу їх праці на Конгресі, як і програму праці набудуче.

Конгрес виявив, що в рядах жіноцтва знаходяться знамениті організаційні й творчі сили, які повинні бути використані для здійснювання тих благородних цілей, що їх зясовано в резолюціях. Не зважаючи на окремі завдання, які приходиться розв'язувати українському жіноцтву в країнах їхнього побуту, є ціла низка важливих завдань, що відносяться до рятування українського народу в Україні від фізичної й духової загибелі, а які вимагають об'єднаної праці всіх українських жінок у світі, що мають змогу жити в країнах вільного слова й діла. Якраз для цієї цілі створено Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій. Ціль велика, завдання важке.

Делегатки Конгресу розіхались у піднесеному дусі й в переконанні, що вони добре радили, та з постановою, що вернувшись на свої місця, піднімуть духа усього нашого жіноцтва і додадуть йому завзяття до нової праці й нової жертвенності. Це останнє теж дуже важне. Треба виконати велику роботу, яка потребує теж і великих грошей. Памятаймо, що допомоги української жінки потребують центральні організації, що ведуть політичну і допомогову акцію, що видають різні публікації у справі України, що мусять висилати різні делегації й пропагувати українську справу різними іншими засобами.

Ми певні, що весь наш загальний щиро радіє, що українське зорганізоване жіноцтво дало такий прикладний вияв розуміння великих завдань сучасної української жінки. Боже помагай у дальшій об'єднаній праці!

UKRAINIAN HISTORY AND MEMORY IN THE PAGES OF *OUR LIFE*

by Olesia Wallo

Recent visitors to the UNWLA website (www.unwla.org) might have noticed that previous issues of *Our Life*, going back all the way to the magazine's beginnings in the 1940s, are now available for browsing. Thanks to the efforts of Ihor Pylypchuk, Branch 64 member Natalia Sonevytska, and UNWLA administrator Olya Stasiuk, members and guests have received user-friendly access to the ongoing living record of the organization and its multifaceted work.

As I perused the back issues of *Our Life*, I marveled at the sense of historical and cultural continuity that comes across so vividly in the experience of reading through several decades of magazine materials in one sitting. While the Soviet regime went to all kinds of extremes to interrupt this continuity in Ukraine through distortions and suppressions of historical facts and collective memory, the Ukrainian diaspora communities kept it alive, and periodicals such as *Our Life* played an important role in this process.

This sense of continuity is especially strong in cases of UNWLA involvement in commemorating and informing the wider public about the tragic events from Ukraine's Soviet past, such as the Holodomor (1932-33), Stalinist repressions and deportations, or the Chornobyl nuclear disaster. From decade to decade, spanning altogether almost seventy years, *Our Life* has been preserving in its pages both the history of these national traumas and the memory of the pain and suffering inflicted by them on individual Ukrainians. There is much sorrow and righteous anger in these pages, but this sad mission of the UNWLA has been indispensable.

Back in 1953, marking 20 years since the Great Famine in Ukraine, *Our Life* addressed the question of remembering the tragic events of Ukrainian history. "Here and there one can hear the remark that we hold too many sad commemorations," wrote the magazine's editor in the May issue of that year. "In general, they say, we look too much into the past instead of capturing the present; and out of the past, we select things that are sad and gloomy, which makes one feel depressed rather than encouraged." In response to this complaint, the brief editorial article suggested three reasons for continuing to commemorate the Holodomor: to educate those who have

not personally experienced the famine, including the international community; to hold it up as a warning about the dangers inherent in a totalitarian regime like the Soviet Union; and to learn, through contemplating the shared collective trauma of the past, better mutual understanding, responsiveness, and compassion. Half a century later, these reasons are still valid—as the more recent issues of *Our Life*, including the one you are reading right now, can attest.

May 1953 issue of *Our Life*.

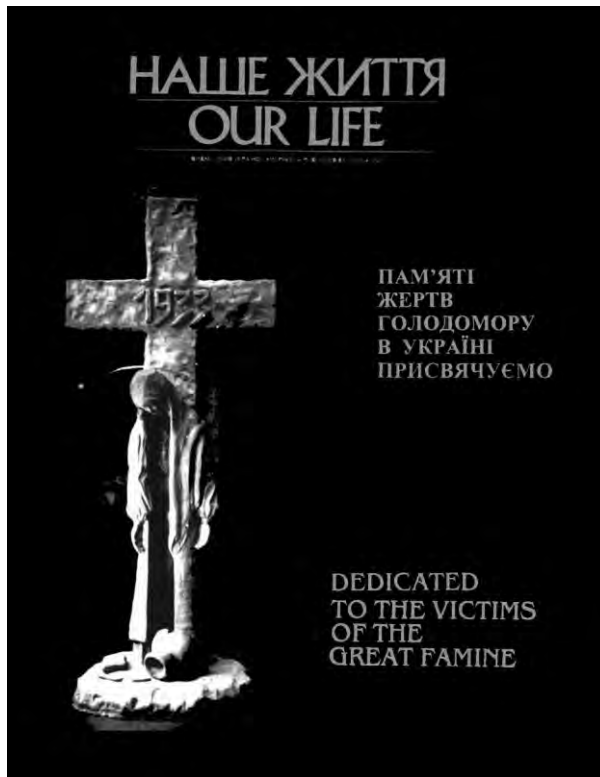
Contemporary scholars of memory tell us that collective memory is constituted through memory events, which take the form of various public rituals, print and online publications, museum exhibits, monument unveilings, etc. Over the many years of its existence, *Our Life* has reported on numerous memory events organized by the UNWLA that helped shape the ways in which historical tragedies such as the Holodomor and Chornobyl are perceived and remembered in the United States and beyond.

In addition to the many articles, the testimonies of Holodomor witnesses (see, for instance, the May and June issues from 1983), and the reports from branches on the commemorations in their local communities, *Our Life* has published reviews and synopses of fictional accounts of the Great Famine—the novels *Mariya* by Ulas Samchuk (in May of 1953) and *The Yellow Prince* by Vasyl' Barka (in November of 2005). The November 2003 issue of the magazine constituted a memory event all its own: this special

64-page issue featured scores of documents from the UNWLA archives, which told the poignant story of the organization's efforts to provide relief to the starving Ukrainians in 1933 and to enlist the help of the U.S. government and various humanitarian agencies. Most recently, the UNWLA contributed to the shaping of the Holodomor memory in the English-speaking world by producing and publishing the English translation, *A Candle in Remembrance*, of Valentyna Borysenko's Ukrainian book of the Famine's oral history.

Whether you are new to the UNWLA or a long-standing member and subscriber to *Our Life*, we invite you to visit the website and explore the archives of the magazine (under the *Publications* tab, click on *Our Life Magazine*). Finding articles on specific topics of interest is easy if you use the available search option: just type in a word or short phrase in either English or Ukrainian into the blank next to the search button and click on the button. If you want more of an overview of the themes the magazine has addressed in the December issues of most years. We trust that as you review the publication history of *Our Life*, your understanding of and respect for the UNWLA's cultural work, including the work of Ukrainian collective memory, will be enhanced.

Special November 2003 issue of Our Life that featured UNWLA archival documents about organizing relief for the Holodomor victims.

Надія Красоткіна

ЛИСТОПАД

Літо кінчилось. Листя злітає.
Я іду, я іду в листопад.
Десь там молодість наша кружляє,
Та її не вернути назад...
Листя падає – явище звичне.
Тільки чому ж так серце щемить?
Що ж, ніщо в цьому світі не вічне
І життя пролітає, як мить.
Вітер листя пожовкле зриває,
До зими наш готується сад.
Все логічне завершення має...
Я іду, я іду в листопад...

Союз Українок Америки має вебсайт, на якому Ви можете подати оголошення про збори, повідомити про події Вашого Відділу чи Округи, ознайомити інших із своїми програмами.

Адреса вебсайту СУА:

www.unwla.org

Просимо подавати інформацію українською і англійською мовами і висилати їх або на e-mail адресу: cuawebmaster@UNWLA.org, або: Zoriana Haftkowycz, 761 W. Foothill Rd. Bridgewater, NJ 08807. Тел. 908-231-9158.

Чим більше світ про нас знатиме, тим краще.

Союз Українок Америки першим повідомив Америку про голод на Україні...

В листопаді 2012 р. починається рік відзначення 80-ої річниці Голодомору 1932-33 рр. Ми, як українки і як членки української жіночої організації, повинні вшанувати пам'ять жертв Голодомору, щоб Голодомор ніколи не був забутий як злочин сталінського режиму, спрямований проти українського селянства.

Як українці, ми свідомі цих страшних подій, але нашим обов'язком є поширювати знання і розуміння та визнання Голодомору геноцидом. З цією метою СУА став членом Крайового Комітету США для визнання Голодомору геноцидом – спільної організації для різних громадських угруповань, спеціально створеної для поширення інформації про Голодомор в американських спільнотах, частиною яких ми є.

Пригадуємо, що СУА ще в 1933 р. допомагав жертвам голоду, та різними способами розповсюджував інформацію в Америці про жахливі дії, які вчинював в той час сталінський режим проти українського народу.

В ознаменування 70-ої річниці Голодомору СУА видав спеціальне пам'ятне число «Нашого життя» у листопаді 2003 року, в якому документально представлені всі зусилля, докладені СУА в цій справі. Це число журналу можна переглянути на вебсайті СУА.

У 2010 р. СУА видав англійський переклад книги професора Валентини Борисенко про Голодомор (1932-33) «Свіча пам'яті» (англійською *Candle in Remembrance*). До цієї книги увійшли в основному усні свідчення очевидців голоду, котрі живуть в Україні.

Закликаємо референток зовнішніх зв'язків у відділах та округах розголошувати історичний факт Голодомору по міських школах, урядах, часописах та своїх громадах. Трагедія Голодомору повинна стати нагадуванням для політиків та світових провідників, що подібні акти геноциду здійснюються до цих пір. Ми рекомендуємо подарувати екземпляр цієї книги вашим місцевим бібліотекам та часописам.

Просимо присвятити листопадові сходи пам'ятному відзначенню масового знищення українського народу штучним голодом 1932-33 років. Читання свідчень очевидців із вищезгаданої книги професора Борисенко було б гідною точкою на сходинах. Якщо Ваша громада спільно відзначатиме трагедію Голодомору, просимо взяти активну участь в цих заходах – як союзнянки.

Якщо у вашій громаді живуть очевидці Голодомору, ми пропонуємо вам зробити і записати з ними інтерв'ю – і таким чином вшанувати їхні страждання, а також зробити свій внесок у справу документального засвідчення злочинів Сталіна супроти українського народу. Ми також запрошуємо вас надіслати ці інтерв'ю до редакції «Нашого життя» для публікації упродовж 2013 року.

Якщо це можливо, закликаємо вас взяти активну участь у пам'ятних заходах, які відбудуться в Нью Йорку 17-го листопада. Додаткову інформацію можна знайти на нашому вебсайті (www.unwla.org).

Ліда Білоус,
заступниця голови для справ зв'язків

Маріянна Заяць,
голова СУА

**Четверта субота листопада – офіційний День пам'яті жертв Голоду
в Україні.**

Запаліть в цей день на своєму вікні свічку пам'яті!

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО ГОЛОДОМОР 1932-33 рр. В УКРАЇНІ

Велика трагедія українського народу – Голодомор 1932-33 рр., який спричинив смерть 10 мільйонів українців, був замовчаний комуністичною владою – мовляв, то були наслідки неврожаю. А що це був штучний голод – створений навмисне, щоб знищити українське селянство, яке складало 80% відсотків свідомого українського населення, то про це не можна було говорити. Це грозило арештом, засланням і смертю. Тому застрашені люди, що лишилися живими, про це нікому не говорили, щоб врятувати себе і своїх рідних від переслідування комуністичною владою.

Але чутки про Голод доходили з України. А вже після Другої світової війни, коли біженці зі Східної і Центральної України опинилися в Німеччині в ДП таборах, а між ними були письменники та історики, то вони почали писати про цю велику трагедію України та українського народу. Багато цих осіб виїхало до Америки, Канади, Австралії та інших вільних країн світу і продовжували писати і досліджувати цю трагедію. Згодом їхні нащадки продовжували цю працю – щоб у вільному світі знали про Голодомор 32-33 рр.

В Советському Союзі інформація про Голодомор в Україні перебувала під сімома замками. Очевидці Голодомору вмирали, а з ними і жива історія тих подій. А треба було зберегти цю пам'ять! Завдяки ініціативі Ігоря Ольшанівського українська діаспора в Америці добилася, щоб Американський Конгрес ухвалив створення Комісії для збирання всіх даних і відомостей про Голод в Україні в 1932-33 рр. Директором Комісії назначений д-р Джеймс Мейс з Гарвардського університету.

Комісія переслухувала свідків Голодомору. Ці свідчення відбувалися у федеральних судах по великих містах Америки. Таким чином Комісія перевела переслухання й інтерв'ю з понад 200 свідками. Було зібрано понад 2,000 сторінок свідчень. Одним з відомих науковців, який свідчив про Голодомор, був американський історик Роберт Конквест, що написав книжку «Жнива Смутку» (Harvest of Despair). Голодомор 1932-33 року – це період з

квітня 1932 року до кінця листопада 1933 року. 17 місяців – приблизно 500 днів. Кульмінація Голодомору припала на весну 1933 року. Понад 10 мільйонів було замордовано голодом. Тієї весни щогодини гинуло майже 25 тисяч людей. Причиною голоду стала політика сталінського режиму щодо українців – як нації, щодо селян – як кляси.

Головною метою штучного голоду був підрич соціальної бази опору українців проти комуністичної влади та забезпечення тоталітарної контролю. Армія оточила українські міста і залізничні станції. Мешканцям сіл заборонено виїжджати в інші райони України. Заборонено продаж квитків на потяги.

Коли ж чутки про голод пішли поза кордон, Сталін і його кліка відповідали, “Який голод? У нас рай на землі!” Вантажні потяги, напаківні пшеницею, відїжджали з України, а вздовж колій лежали гори трупів. Очевидці свідчили, що коли від голоду щогодини вмирали тисячі людей, тоді на повну потужність працювали фабрики, які переробляли хліб на горілку!!! Всі свідки, що пережили Голодомор, засуджують Москву.

У червні 1990 року Конгресова комісія прийшла до висновку, голод 1932-33 років був спланованим Голодомором проти українського народу...

Голодомор змінив лице України. Понад 10 мільйонів загинуло, це чверть населення, а сотні тисяч інтелігенції вивезено до Сибіру. На місці знищених голодом селян привозили мільйони людей з Росії і Білорусі. Через таке жорстоке переселення змінилася етнічна структура України.

З нагоди 60-ї річниці Голодомору Комісія передала урядові України копії всіх свідчень всіх документів, пов'язаних з Голодомором. На особливих засіданнях Верховної Ради директор д-р Джеймс Мейс, Богдан Федорак та Уляна Мазуркевич розповідали про працю Комісії та її найголовніший висновок. Тодішній голова Верховної Ради Іван Плющ згадував, що його бабуня розповідала йому про голод. Вибухла гаряча дискусія. Коли голова комуністичної партії Петро Симоненко заперечив,

**«ЗАГАЛОМ В УКРАЇНІ
СПОРУДЖЕНО ПОНАД
7100 МЕМОРІАЛІВ,
ПАМ'ЯТНИКІВ ТА
ПАМ'ЯТНИХ ЗНАКІВ
НА ВШАНУВАННЯ
ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ»**

кажучи, що голод був природний, бо не було дощу і тому не було врожаю, то Дмитро Павличко виступив і закликав комуністів до відповідальності та засудження Москви за Голодомор.

У листопаді 2006 року Верховна Рада прийняла закон і визнала Голодомор 1932-33 років геноцидом проти українського народу. Одним із пунктів подано, що публічне заперечення голоду є наругою над пам'яттю мільйонів жертв Голодомору та приниження гідності українського народу. Публічне заперечення Голодомору в Україні є адміністративним порушенням і за нього накладається кара.

В 60-ту річницю Голодомору в багатьох містах і селах України були встановлені пам'ятники та пам'ятні хрести. Велика кількість пам'ятників та меморіальних знаків була споруджена за державні кошти до 75-ої річниці Голодомору. Загалом в Україні споруджено понад 7100 меморіалів, пам'ятників та пам'ятних знаків на вшанування жертв Голодомору.

Вони стоять на могилах убитих голодом, на центральних площах міст і сіл, як постійна пригадка, що повноцінне духовне і фізичне життя громадян може бути забезпечене тільки в незалежній державі!!!

У вільному світі українські громади теж рік-річно відзначають Голодомор. Фундація Голодомору в Чикаго розповсюджує матеріали про Голодомор та підтримує учителів та викладачів в американських школах та університетах, щоб якнайширше розповісти про велику трагедію українського народу.

Проф. Віра Боднарук.

Використані матеріали:

1. Голодомор 1932-1933, Державне Науково-Виробниче Підприємство "Картографія", Київ, 2010.
2. Жадько Віктор: Український Некрополь, Київ, 2005.
3. Мазуркевич Уляна: "Українська Жінка на Тлі Голодомору", Свобода, 2 травня. 2008.
4. Melnyk Motria: Holodomor, Ukrainian Female Genocide, 1932-1933, DVD, 2011.

UNWLA ENDOWMENT FUND for
WOMEN'S/GENDER STUDIES

ТРИВАЛИЙ ФОНД СУА
ЖІНОЧИХ/ГЕНДЕРНИХ СТУДІЙ

1,000 дол. –91-ий Відділ СУА в Бетлегем, Па.

–12-ий Відділ СУА в Пармі, Огайо

–62-ий Відділ СУА в Глен Спей, Н.Й.

–65-ий Відділ СУА в Нью Бронсвік, Н.Дж.

500 дол. –Зоряна Гафткович

–106-ий Відділ СУА в Гартфорд, Конн.

–В пам'ять моєї дорогої Мами, **бл. п. Анни Петрівської**, бувшої Союзянки.

Тамара Панкевич.

250 дол. –Богдан та Ірена Глушевські

100 дол. –126-ий Відділ СУА в Бостоні, Ма.

–92-ий Відділ СУА в Менвіл, Н. Дж.

–д-р Іня Євич-Tunstall

Our sincere thanks to our contributors. Жертводавцям щиро дякуємо!

TO CONTRIBUTE TO THIS EFFORT, PLEASE MAKE YOUR CHECK PAYABLE TO
"UNWLA" with the notation reading "UNWLA Endowment Fund at UCU"
AND MAIL DIRECTLY TO UNWLA HEADQUARTERS 203 SECOND AVE, NY, NY 10003

МИТРОПОЛИТ АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ В АМЕРИЦІ

*Недалекий той час,
що український народ
прославлятиме його
серед святих
Вселенської церкви.*

Митрополит Андрей Шептицький в Америці був двічі. Перший раз приїздив у 1910-му році з нагоди евхаристійного Конгресу, який відбувся в Монреалі, Канада. Кілька тижнів перед Конгресом Митрополит причалив кораблем до Нью Йорку, щоб відвідати свого приятеля з чернечої Василянської келії, єпископа Сотера Ортинського. В тих часах єпископ Ортинський знаходився у великих турботах, маючи проти себе збунтоване духовенство із Закарпаття. У Філадельфії відбулася зустріч угро-руських духовників з Митрополитом, на якій підносили різні неслухні закиди проти єпископа. Митрополит гостро осудив боротьбу згаданих духовників і вийшов з конференції пригноблений, а справа окремого єпископа для них була виключена.

Користаючись з нагоди приїзду Митрополита, єпископ Ортинський зарядив архієрейське посвячення катедри Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці у Філадельфії. Була то велика урочистість. Відвідав ще кілька парафій і відїхав разом з єпископом Ортинським на Конгрес. Метою поїздки до Канади були також старання про єпископа для тамош-

ніх українців. Ціль свою Митрополит досягнув, бо в жовтні 1912 р. Папа Пій Х іменував єпископа для нашої церкви в Канаді. Ним став о. Никита Будка.

Поїздка Митрополита до Сполучених Штатів і Канади тривала 4 місяці. В половині грудня 1910 року Митрополит був уже у Львові.

Другий раз Митрополит приїздив до Америки літом 1921 р. під час польської мілітарної окупації Східньої Галичини. В тому часі Рада Амбасадорів ще не дала свого останнього рішення в справі Галичини й Митрополит сподівався, що через американський уряд можна буде ще врятувати Східню Галичину від поневолення її Польщею. Метою приїзду Митрополита були дві головні справи: зустрітись із президентом Гардінгом, секретарем торгівлі Гувером, державним секретарем Гюзом, а друге – збирати фонди на утримання повоєнних сиріт.

Будучи в Нью Йорку, Митрополит відвідав УНС, про працю якого висловився дуже прихильно. В день патрона Митрополита – св. Апостола Андрея відбувся в Нью Йорку величавий бенкет в його честь, в якому брали участь українці католики як і визначні православні, около 300 осіб. Було багато промов, з яких найкраща – нашого славного диригента Олександра Кошиця. Вкінці промовив Митрополит. Він говорив дуже розумно й гарно про християнський обов'язок любови свого народу, особливо в часи загального його горя і печалі. Промова Митрополита зробила на присутніх глибоке вражіння.

Кілька днів після бенкету Митрополит хотів уже конечно їхати до Вашингтону на зустріч з президентом. Та однак у Вашингтоні, мимо старань сенатора з Нью Джерзі Джозефа Фрілігтайзена про приватну аудієнцію, Митрополит був присутній тільки на збірній аудієнції, яка тривала 5-6 хвилин. Як можна було сподіватись, президент Гардінг не сказав нічого конкретного, тільки обмежився до загальної справи.

Аудієнцію у секретаря торгівлі Гувера Митрополит дістав без труднощів. Чому хотів Митрополит бачитися з секретарем Гувером? У 1921 році внаслідок світової війни Південну Україну й Галичину навістив голод. У Вашингтоні створилася так звана "American Relief Administration", на чолі якої став власне Герберт Гувер. На допомогуву акцію Конгрес ухвалив

100 мільйонів доларів. З Вашингтону їздив сам Гувер по країнах, які навістив голод, був також в Галичині. Та, нажаль, симпатії Гувера були по стороні поляків, а американська допомога, якою він завідував, не розділювалась справедливо. Про це жалівся Митрополит Гуверові, який в часі цілої авдієнції тримався дуже холодно, наче б не довіряв.

Після розмови про допомогу Митрополит перейшов на політичну тему. Говорив досить довго, осуджуючи польську окупаційну владу гострими словами. "Справедливість і гуманність, – підкреслював Митрополит, – вимагають, щоб також галицькі українці дістали волю і незалежність." Однак Гувер захищав погляд, який був поширений в урядових вашінгтонських колах, що большевики не вдержаться довго при владі, а коли вони проваляться, буде скликана конференція аліантів спеціально в справі Східньої Європи, на якій вирішиться теж українське питання. На цьому конференція у секретаря торгівлі Гувера закінчилася. Вона тривала довше як пів- години. Користь з неї була хіба така, що Гувер почув правду про Польщу від Митрополита, вірогідного свідка подій в Галичині. Митрополит вийшов з бюро Гувера пригноблений і сумний. Авдієнцію в державного секретаря Гюза Митрополит мав перед самим від'їздом до Європи.

Як було сказано вище, Митрополит мав також на меті зібрати фонди на допомогу повоєнним сиротам в Галичині. Очевидно, він сподівався дістати ту допомогу від американських українців, які завжди були співчутливі до потреб старого краю. На запрошення священників їздив у неділі по наших парафіях, а ті складали щедрі дари на сироти. Митрополит звертався також за допомогою до латинських єпископів. Ті, однак, не поставилися прихильно до прохання Митрополита. В ті часи вони були буквально засипані проханнями про допомогу від різних європейських країн, зруйнованих війною. Незважаючи на різні труднощі, Митрополит все ж таки зібрав на той час значну суму, около 15 тисяч доларів, беручи ще до уваги тодішню польську валюту.

В січні 1922 р. міська рада Ньюарку відзначила Митрополита, як визначного гостя, надаючи йому т. зв. "Freedom of the City" як вияв особливої пошани. Посадник міста Чарлз Гілен в розмові з о. Понятишином подивлявся інтелігенцію, доброту, скромність і сердечність Митрополита.

Напрвесні 1922 року Митрополит виїхав до Південної Америки, де перевів канонічну візитацію наших церковних громад у

Бразилії і Аргентині.

Після повернення до Сполучених Штатів перевів ще реколекції для духовенства в католицькому домі в Бернардсвілі, Нью Джерзі, в яких брали участь також русько-угорські священники.

Восени 1922 р. Митрополит відвідав церкву св. о. Миколая в Чікаго, де душпастирював о. Василь Стецюк. Там Митрополит серйозно захворів. На щастя, український лікар д-р Степан Гриневецький поставив правильну діагнозу. Митрополитові покращало й був спроможний відбути заплановану авдієнцію в державного секретаря Гюза у Вашингтоні. Авдієція відбулася успішно завдяки заходам представника уряду Західньо-Української Республіки, яким був тоді у Вашингтоні д-р Лука Мишуга. Митрополит дякував за американську гостинність, згадав за ціль своєї подорожі – збірку на українські воєнні сироти. Вкінці просив інтервеніювати, хоч у справі переслідування української церкви, зазначуючи, що доля Галичини ще не вирішена аліянтами. Секретар Штату пильно слухав, подякував Митрополитові за візиту й інформачії, а беручи меморіал, заявив, що його докладно перегляне.

Залишивши Америку, Митрополит спершу поїхав до Відня, щоб повідомити Укр. Національну Раду про свою політичну акцію у Вашингтоні та довідатись про політичну ситуацію в Галичині. Відтак поїхав до Риму на авдієнцію у Папи Пія XI.

Хоча політична місія у Сполучених Штатах Америки Митрополитові не вдалася, то все ж таки його намагання у Вашингтоні обороняти й заступатися за українську справу заслуговує на признання і подив. Митрополит зробив те, що більше ніхто не був би в силі зробити.

В часі перебування Митрополита в Америці в особливій спосіб проявились дві особливі риси його характеру – любов і милосердя.

Молимося і щиро віримо, що уже недалекий той час, що український народ прославлятиме Його серед святих Вселенської церкви.

Ярослава Панчук.

(Опрацювала на підставі статті «Спогади о. Петра Понятишина», який в часі побуту Митрополита в США був його вірним супровідником і дорадником. Отець Понятишин був адміністратором Української Католицької Церкви в США після смерті єпископа Ортинського (ур. 1877р. – помер 1960р. в Чікаго.)

ОЛЕНА СТЕПАНІВНА – ДАШКЕВИЧ
(1892 – 1963)

ЛИСТОПАД

Пожовкле листя, сіре небо
Осінній вітер, листопад.
Ох, скільки споминів далеких
До нас вертається назад!

Був час і вітряний і зимний
І листя падало на шлях,
Та в душах нам світило сонце
І квіти нам цвіли в серцях.
О, Незабутній листопаде!
Пройдуть літа, пройдуть віки,
А Ти стоятимеш над нами,
Як тіль Господньої руки!

На тлі цього прегарного вірша Романа Купчинського вириваються події 20-их років минулого століття, створення легіону Українських Січових Стрільців, а між ним постать жінки – першої жінки хорунжої українського війська Олени Степанів.

В Західній Україні був це час пробудження і росту національної свідомості. Серед середньо-шкільної молоді діяли тайні самоосвітні організації, діяв Пласт. Молодь цікавилася подіями у світі, а особливо визвольними рухами балканських народів. Треба було хоч під чужими прапорами Австрії мати свою збройну силу. В Галицькому Союзі затверджено вкінці військової організації – Легіон Українських Січових Стрільців.

Як тільки постав Легіон УСС-ів, дівчата, які належали до різних молодечих організацій, створили жіночу чоту, яку очолила Олена Степанів. Ця чота вперше виступала на Січево-Сокільському здвижі 28 червня 1914 р. у Львові та звернула на себе загальну увагу. Однак, не тільки серед суспільства, але і в самому проводі УСС-ів крім прихильників мали вони також противників, але успішно поборили труднощі.

Скоро після Здвижу, в серпні 1914 р. вибухла Перша світова війна. Головна стрілецька Рада видала заклик ставати до зброї. У Львові при вулиці Коперника відбулася реєстрація добровольців. Степанівна провадила записи до УСС-ів, бо була кошовим писарем, а вже при кінці серпня із жіночою чотою відбувала військові вправи в сотні Івана Чмоли. Брала участь у бою з москалями на Маківці* і за хоробрість була іменована хорунжимою.

При кінці квітня 1915 р. сотня дістала наказ вирушити на становища до Лисович, де

Степанівна з великою групою стрільців дісталася у московський полон. Помандрували тоді етапами аж до Ташкенту, столиці Туркестану. Дорога вела через Україну, й вістка про українську жінку – старшину розійшлася по селах і містечках. У Ташкенті вела культурно-освітню працю серед полонених та місцевих українців. Повернулася до стрілецького Коша в Пісочній у 1917 р. через Фінляндію, Швецію, Німеччину. Писали про неї шведські й норвезькі часописи. Тоді Степанівна залишила позірне військо й продовжувала студії у Львівському університеті.

Зближалось 1 листопада 1918 р. і вона брала активну участь у підготовці до тих подій. Згодом, як четар УГА разом із Золочівською Бригадою пройшла шлях до Кам'янця Подільського, де була референткою преси в Міністерстві закордонних справ УНР.

В 1922 р. одружилася з Романом Дашкевичем, ген.-хорунжим Армії УНР, який до часу Першої світової війни був організатором Січей і Українських Січових Стрільців. Завершила університетські студії докторатом у Відні й згодом учила історію в гімназії СС Василянок у Львові. На еміграцію не пішла, за що заплатила засланням до Мордовії, а після повороту в 1963 році незадовго померла на 71-му році життя.

Залишила самотнього сина, який пішов слідами матері, знаний в Україні історик Ярослав Дашкевич.

Про Олену Степанівну з теплом і любов'ю довго згадували її подруги неволі з вдячністю за її доброту й співчутливість. Згадують її також учениці, як гостру й вимогливу, але улюблену учительку.

Олена Степанівна народилася 1892 р. в селі Вишнівчик Перемишлянського повіту у священничій родині.

Ярослава Панчук, культосвітня референтка 74-го Відділу СУА в Чикаго.

(Написала на підставі інтерв'ю редакторки "Нашого Життя" Уляни Любович з Гандзю Дмитерко-Ратич п. з. "Боеві Подруги," яке було поміщене в "Нашому житті", липень 1978.)

*Бої на Маківці були першим більшим боєм УСС-ів – місцем перемоги над переважаючими рос. силами. Бій на Маківці підніс дух української суспільності, поширив інформації про УСС-ів і укр. визвольні змагання та став символом на шляху зусиль українців до створення своєї держави. Маківка була місцем щорічних поминок на могилах 47 полеглих Українських Січових Стрільців.

Ярослава Парохоняк-Рубель

«Будь іскрою, як мрієш бачити багаття»

Гасло 100-літнього ювілею української скавтської організації Пласт «Будь іскрою, як мрієш бачити багаття» в повній мірі відноситься до Ярослави Рубель, яка все своє свідоме життя була і є тією іскрою, яка світить і запалює інших до активної громадської праці в різних ділянках життя.

Без перебільшення можна сказати, що пані Слава Рубель завжди є у вирі життя української громади Нью Йорку. Вона – активна членка Союзу Українок Америки (64-ий Відділ СУА в Нью Йорку). У свій час була пресовою референткою Головної Управи і два рази очолювала Видавничу комісію Конвенційних книжок – 24-ої і 25-ої Конвенцій СУА.

Пані Слава є постійним волонтером українського Музею в Нью Йорку. Вона не лише є доброю парафіянкою церкви св. Юра в Нью Йорку, але і оформляла щотижневий церковний бюлетень. Саме їй парафіяни церкви доручили вігати Патріярха Святослава від імені жіночої половини парафіян.

Та найбільше часу, сили і енергії присвячує пані Слава Пласту, активною членкою якого є все своє свідоме життя. Серед багатьох відзнак та нагород особливо гордиться найвищою нагородою Пласту – орденом Святого Юрія в золоті за довголітню визначну керівну діяльність у Пласті, зокрема, за особливо взірцеве виконання обов'язків виховниці, зв'язкової, краєвої комендантки Пласту та референтки юнацьких вишкোলів від 1950-го року!

За громадську працю Слава Рубель нагороджена орденом Вічного Вогню в золоті від Головної Пластової Булави за довголітню жертвенну працю згідно з пластовою ідеологією, зокрема, за зібрання і видання книжки «Перша світова конференція українських молодечих організацій» та особистий внесок у велику подвижницьку працю над історико-меморіальним збірником «Стрийщина». Слід відзначити, що пані Славі Парохоняк-Рубель присвоєно звання почесного громадянина міста Стрия, уродженкою якого вона є.

Найбільшим останнім доробком Ярослави Рубель є її праця над упорядкуванням і виданням Альманаху Пласту до 100-літнього ювілею організації.

Як член комісії святкування 100-ліття Пласту запропонувала видати Альманах Пласту, присвячений цій знаменній даті, в якому зібрати всі основні дані про діяльність організації за 100 років існування. І сама взялася до важкої, а рівночасно і захоплюючої праці, очоливши редакційну комісію. У зв'язку з цим пані Слава навіть залишила своє постійне представництво в Організації Об'єднаних Націй. Праця над книжкою тривала 2,5 роки. Початковий проєкт був простим – книжка на 300-400 сторінок, але в процесі праці над книжкою приходило щораз більше матеріалів. Кіцевий результат – 888 сторінок, де зібрано всі найголовніші відомості про Пласт. Ця книжка буде цікавою для майбутніх поколінь пластунів, для науковців, які досліджуватимуть історію Пласту.

«Для мене найважливіше, – каже пані Слава, – щоб ця книжка була потрібною людям. Якщо вона допоможе майбутнім поколінням підтримувати і розвивати Пласт, то це для мене буде великим щастям».

В Альманасі є дуже цікаве повідомлення, що 5 лютого 2012 року в рамках відзначення 100-ліття Пласту на Українській Антарктичній станції «Академік Вернадський» було здійснено першопрохід і взятій вершині дано назву Пік 100-ліття Пласту!

Пані Слава охоче ділиться незабутніми враженнями від урочистого святкування 100-ліття Пласту в Україні та міркуваннями щодо розвитку Пласту в сучасній Україні, який відновлено було у 1990 році. В перші роки американські пластуни допомагали українцям як матеріально, так і духовно, а також порадами. З запалом розповідає про пластунів Донеччини, які у Львові на святкуванні славного ювілею Пласту були захоплені усім, що побачили. Розповідає про православного отця Олександра Воловенка, який робить в Донецьку справ-

жне чудо – організовує пластові табори на різні патріотичні та релігійні теми. Під час урочистостей у Львові молодь з цілого світу здружилася і була приємно вражена побаченням, а деякі молоді люди виявили бажання продовжувати свої студії в Україні.

На моє запитання, чи є різниця між Пластом в Україні і в Америці, пані Слава відповіла, що суттєвої різниці немає. Адже ідея Пласту однакова в цілому світі. В Україні є набагато ширші можливості розвитку Пласту і це помітно. Пласт росте і розвивається.

«Нам дуже залежить на тому, – наголошує пані Слава, – щоб Пласт в Україні не лише розвивався самостійно, але й допомагав діаспорі. Ми тут, в Америці потребуємо виховників з України, бо місцеві виховники дуже слабо володіють українською мовою. Вони не

можуть розказати новакам казку, їм бракує слів і діти їх не розуміють. Необхідно практикувати виміну пластунів між Америкою і Україною на час літніх таборів. Це буде прекрасно!»

Пані Ярослава Рубель перебуває в постійному русі. Якось призналася: «Коли я вже відпочину?» Але відпочивати вона не вміє, бо серце її не знає спочинку. Та це й добре, бо працює вона не для слави, чи гонору, а з великої любові до людей і з почуття обов'язку перед людьми і перед своїм сумлінням.

Нехай Ваше невтомне серце, пані Славо, б'ється на радість людям, для яких Ви живете! Нехай українська зозуля накує Вам здорові, щасливі літа! Многая Літа!

Лідія Служ.

ПОЗА КАДРОМ

Є у нашому Глен Спеї, штат Нью Йорк особлива людина, яка надає яскравішого звучання нашим святкам, урочистостям. Її праця додає нам радості, спільної громадської значимості, зберігає нам молодість, акцентує щасливі моменти життя, а найголовніше – разом з нами тішитися діточками, які щороку творчо розвиваються і, віримо, стануть новими союзниками, активними і щедрими у своїй любові до України.

Мова йде про нашого незмінного фотохудожника Карела Конрада. Так, він щоразу продовжує наші свята, роздаровуючи чудові кольорові фотографії всім учасникам програм.

Пан Конрад любить і розуміє мистецтво. В даний час захоплено співпрацює з художником Ремом Багаудтином. Результатом їх співпраці буде фільм про унікального мистця Рема, в багатогранній творчості якого навіки сіятиме Україна, її велич, краса і козацька звитяга.

Пан Карел – чоловік союзниці Клавдії Конрад – обдарованої мисткині, писанкарки, яка ще створила чудову колекцію міні скульптур у камені. Її лагідні казкові герої, композиції із звірятами, неодноразово представлені на виставках, зачаровують і потішають глядачів, особливо дітей.

Клавдія і Карел Конрад.

Родина Конрадів є окрасою нашої громади. Милі, скромні, уважні, тактовні, розуміючі, – вони завжди відгукуються на пропозицію, підтримують, допомагають. Кожна їх причетність до відзначення свят, до церковних справ громади є значимою і корисною.

З нагоди Дня Подяки хочемо цим гарним, добрим людям щиро поклонитися від усіх нас, об'єднаних українською ідеєю, подякувати за їх світлу працю і милу прихильність до людей.

Святослава Гой-Стром.

Sharing

NEWS & VIEWS...

Marianna Zajac, UNWLA President

The convening of a WFUWO Congress is truly a valuable event that allows Ukrainian women from countries all over the world to connect, get acquainted, unite, exchange views and experiences, and together affirm the formidable spirit of Ukrainian women. The decisions made during the Congress will further guide the paths of the member organizations united under the umbrella of the WFUWO—the organizations whose missions are bound together ideologically. As a reminder—in 1948, the UNWLA was a co-founder of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFUWO); and initially, information about the work of the WFUWO was featured on a special page in the issues of the UNWLA magazine.

On October 11-14, 2012, the Tenth WFUWO Congress was held in Toronto, Canada. Eight UNWLA delegates actively participated. The delegation consisted of UNWLA Honorary Presidents (Anna Krawczuk and Iryna Kurowyckyj), the current UNWLA President, three Vice Presidents (Ulana Zynych, Sofia Hewryk, and Lida Bilous) and two committee chairpersons (Mary Poliansky and Zoriana Haftkowycz.) Alla Cherchenko, President of Branch 126 of Boston, attended as a guest. During the four-day Congress, five interesting and professional round tables were held. The UNWLA delegates participated in two of them: "Let Us Work, Build and Protect" (the slogan of the Congress) was moderated by Lida Bilous, and Marianna Zajac was one of the presenters, speaking about carrying the slogan into protecting Ukrainian women's organizations; and during "The Role of Ukrainian Women at the United Nations," Iryna Kurowyckyj spoke about her experiences as the International Council of Women representative to the UN, and Maria Poliansky was the secretary of this round table. During the latter event, Mrs. Nadia Shmigel, WFUWO representative to NGOs (nongovernmental organizations) at the UN, and Dr. Chrystyna Durbak, President of the World Information Transfer (WIT)—a non-profit and non-governmental organization

which deals mainly with the environmental protection and dissemination of environmental education—also shared their UN knowledge and experiences. The UNWLA thanks all participants, but especially our own delegates, for their work in preparation for this forum and its exchange of specific innovative ideas.

Orysia Sushko, a prominent and honored figure in women's affairs and in general community matters that affect Ukrainians, was elected President of the WFUWO for a five-year term. Two UNWLA members were voted onto the new WFUWO Board: Lida Bilous, the UNWLA third Vice President, and Renata Zajac, first Vice President of the Auditing Committee. We wish the new Board much success in the mobilization of women to band together for the Ukrainian causes, especially for the women's movement. I would like to extend special thanks to the Honorary WFUWO President Maria Szkambara for her friendly and active cooperation with our organization.

The extremely informative four-day Congress also gave us a chance to meet delegates and guests from the United Kingdom, France, Australia, Argentina, Poland, Estonia, Italy, Canada and the United States. Our discussions gave us much food for thought and a path for future cooperation.

After the World Congress of Women's Organizations met in New York in 1959, a literary work competition was announced. Maria Beck established and funded the WFUWO Literary Fund and gave the WFUWO Board the opportunity to lead such a competition for the very first time in the history of the Ukrainian women's movement. Fifty years have passed since then, and it has naturally become more difficult to find supporters of such a competition. In memory and honor of Marusia Beck, who demonstrated her deep patriotism through her generosity and by establishing this Literary Fund, the UNWLA resolved to continue this initiative and financially support this fund. A donation in the amount of \$2,500 was presented to the newly elected President during the Congress banquet held on the 13th of October. We sincerely wish further success to all those who are dedicated to Ukrainian women's contemporary literature.

I am very proud to announce that during the Congress, I was named WFUWO Honorary Member for "many years of sacrificial work for the women's movement and the strengthening of

the Ukrainian community in the diaspora and Ukraine.” I sincerely thank the WFUWO Honorary President Mrs. Maria Szkambara for this great honor.

On Saturday, October 13th, a very interesting and informative book, *Gender, Politics and Society in Ukraine*, was presented to attendees. This collection of articles was edited by Dr. Olenka Hankivsky, the great-granddaughter of the first President of the WFUWO, Olena Kysilewskyj, who was a renowned journalist, activist in the women's movement, and Senator to the Polish parliament. Dr. Hankivsky is Professor of Political Science at Simon Fraser University in Burnaby, British Columbia, Canada. Three members of the UNWLA Advisory committee to the Women's Studies Lectureship at UCU contributed articles to this extensive work of research: Iryna Koshulap, Dr. Marian Rubchak and Oksana Kis'. Congratulations!

I would like to use this occasion to give you a status report on the UNWLA Women's Studies Lectureship at UCU, which our generous supporters have made possible.

The Fall 2012 semester course “Gender Studies in Historical Sciences” is in progress, taught by Professor Oksana Kis' once a week. The course consists of 15 sessions (30 hours) and counts for three credits. Among its participants, there are five graduate students in history and two fourth-year students of the Humanities Faculty. Two of the students are young men! According to Professor Kis', students are actively participating in the course and showing a keen interest in debating. One student is writing a master's thesis, “Soviet pronatalist policies, 1936-1955,” under the supervision of Professor Kis'. (The thesis researches the image of mothers in the Soviet press and propaganda during that time period).

Dr. Andrea Peto, a historian and professor at the Department of Gender Studies at Central European University (Budapest, Hungary), will

contribute to the Lectureship by giving a lecture, “Theoretical and methodological issues in writing women's history in Central Europe,” during her visit on November 15-16, 2012.

Partially funded by NEWW Book & Journal Project, about 100 books and magazines were purchased and/or collected and sent to the Research Library at UCU to be included in the special book collection of the UNWLA lectureship.

An exhibition entitled “And the truth in the word ...,” organized on the occasion of the 120th anniversary of Milena Rudnycky's birth and prepared at the National Museum “Memorial to the Holodomor Victims in Ukraine,” will be exhibited at UCU for two weeks during the first half of November. At the opening of this exhibition, Lesia Onyshko, Deputy Director of the National Museum, is scheduled to speak on the role of Milena Rudnycky in informing the world community about the Famine.

This November begins the year of the worldwide commemoration of the 80th anniversary of the Holodomor of 1932-33. Please read the request of our Vice President of Public Relations for membership participation in commemorations held in our local communities. We ask that you do not forget that the book the UNWLA translated into English, *A Candle in Remembrance*, is an extraordinary source of information about the Ukrainian genocide, which can be shared with our American neighbors and friends!

Final preparations for the annual National Board meeting, to be held on November 2-4, 2012, in New York City, are underway. UNWLA projects have developed extensively over the past year, and the Board needs to assess our progress and look forward.

We invite our readership to visit our website and peruse the historical pages of our magazine. Please read the article written by our English editor, Olesia Wallo, on this newly completed and exciting project.

The essence of Thanksgiving is to be thankful for all the graces which God has bestowed upon us and not to forget these graces in the coming year.

May God bless you and your families and friends!

Happy Thanksgiving!

Ukrainian National Women's League of America **— the first to inform the United States about** **the famine in Ukraine...**

November 2012 marks the beginning of a year-long commemoration of the Holodomor of 1932-33. We, as Ukrainian women and members of a Ukrainian women's organization, dedicated to the preservation of the history, the culture, and the traditions of Ukraine, must remember to honor the victims of the Holodomor—so that this artificially created famine is never forgotten and remembered throughout the world as a heinous Stalinist crime against the Ukrainian peasantry.

As Ukrainians, we are conscious of this horrific event in our history, but it is our duty to increase the knowledge, the understanding, and the recognition of the Holodomor as a genocide. For this reason, the UNWLA has become member of the U.S. Committee for Ukrainian Holodomor-Genocide Awareness 1932-33—an umbrella organization for various community groups, created specifically to bring awareness about the Holodomor to the communities within which we live here, in the United States.

In 1933, the UNWLA actively came to the aid of the victims of the famine and through various means distributed information to the American government and the American people about the atrocious and ungodly acts being perpetrated against the Ukrainian people, on their own land, by the Stalinist regime.

In commemoration of the 70th anniversary of the Holodomor, the UNWLA published a special issue of *Our Life* in November of 2003, which documented all the efforts undertaken by the members of the UNWLA at that time. This issue can now be viewed on the UNWLA website.

In 2010, the UNWLA published the English translation of the book authored by Professor Valentyna Borysenko about the Holodomor, entitled *A Candle in Remembrance*. The book consists mainly of the oral testimonies given by the famine survivors still living in Ukraine.

We call upon and urge the chairs of public relations in the Regional Councils and all Branches to launch an extensive campaign for the coming year to publicize the historical facts of the Holodomor in your local schools, governments, newspapers, and communities. The tragedy of the Holodomor should serve as a reminder to all politicians and world leaders that acts of genocide are still being carried out and must not be tolerated by civilized societies. We recommend that copies of *A Candle in Remembrance* be donated to your local libraries and newspapers.

We ask that you devote your November meetings to honoring the victims of this mass destruction of the Ukrainian people. Reading excerpts from *A Candle in Remembrance* during the meetings would be a fitting tribute to those victims. If your community is recognizing the tragedy of the Holodomor, we urge you to participate as *Soyuzianky*.

If there are survivors living in your community, we recommend that you hold and record your interviews with them, thus honoring and immortalizing their suffering, and adding to the existing record of testimonies about the crimes perpetrated by Stalin on the Ukrainian people. We also suggest that you send in your interview to *Our Life* for publication during the commemorative year of 2013.

If possible, we ask you to participate in the commemorative events scheduled to take place on November 17, 2012, in New York City. Please see the UNWLA website for additional information (www.unwla.org).

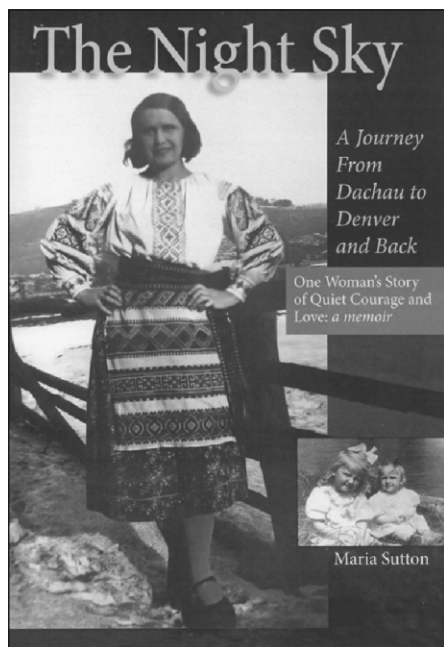
Lidia Bilous
Vice President-Public Relations

Marianna Zajac
UNWLA President

**The fourth Saturday of November is the official Day of Remembrance
honoring the victims of the Famines in Ukraine.**

Light a candle in your window in their memory!

A Priceless Gift

On a warm summer evening in 1938, a young Ukrainian girl in Nizne Husne, the L'viv *oblast*, sat on the weathered porch bench of her house, dreaming of a better life. Soon, war would sweep this young woman from her family and homeland into forced labor in Germany, liberation, and a new life. Half a world away and a lifetime later, her daughter, Maria Sutton, sits on the stoop of a house in America, looking at the stars of the night sky. The woman in Ukraine was Julia Czezerska, and nearly seventy-years later her daughter, Maria, told the stunning story of Julia's life in her recently published book, ***The Night Sky: A Journey from Dachau to Denver and Back***.

Maria Sutton, a member of UNWLA Branch 38 in Denver, Colorado, is donating 50 percent of the sales proceeds from her book to the UNWLA Scholarship Fund, so that other young Ukrainian women can achieve their dreams.

Maria Sutton's memoir is a riveting story of one woman's quiet courage and love. As the author takes us on her odyssey between the past and the present in Ukraine, Poland, Russia, and Germany to find her biological father who disappeared shortly after her birth in war-torn Germany, she learns the family secrets

of disillusionment, heartbreak, tragedies, triumphs, and human failings and successes. The powerful story has pictures of Ukraine and previously unpublished photos of the tumultuous time in human history known as World War II. On a deeper level, the story is about never giving up until you find what you are seeking. At the end of Maria's 43-year journey to solve the decades-long mystery, she uncovers a shattering and painful truth. Yet the secret, however heartbreaking, would also become the greatest gift she would receive.

About the Author

Maria Sutton was born in the barracks of Germany's former Wehrmacht command center, which had been converted to house Europe's Displaced Persons after World War II.

In 1951, Maria, along with her mother, stepfather, and sister, immigrated to America and she has lived in the greater Denver metro area since that time.

Maria graduated from the University of Colorado with a Bachelor of Science in Finance and Accounting and has also attended the John F. Kennedy School of Government at Harvard University. She has been employed by the U. S. government in several capacities throughout her federal

career, receiving many awards for her writing and investigative skills. Maria and her family reside in Golden, Colorado.

A Living Legacy

The Night Sky: A Journey from Dachau to Denver is destined to become a classic and signed copies are already selling for \$178. The award-winning author is graciously offering a signed copy of her book for only \$20, to raise money for the Ukrainian National Women's League of America Scholarship Fund. The author's mother was once a young girl living in Ukraine, struggling for a better life, and the donation to the scholarship fund is to honor her memory. The inspiring story is easy, quick reading and makes an ideal Christmastime gift for young adults, teens, and anyone who wants to see the value in never giving up, leaving behind a priceless gift, and creating a legacy worthy of your family.

To purchase a signed copy of ***The Night Sky***, please send this form and check to:

Maria Sutton
85 South Lupine Street
Golden, CO 80401

Order Form				
Ship to:				
Name _____				
Street Address _____				
City, State, and Zip Code _____				
Country _____				
Quantity	Price	Shipping	Total	Total Enclosed <i>(Check Should be Made Payable to Maria Sutton)</i>
	\$20.00	\$3.67	\$23.67	

A donation of \$10 will be made to the Scholarship fund for each purchase. Supplies are limited, so please act now.

Maria Sutton with Nadja Myronenko and Ania Savage

Членка 38-го відділу СУА (Денвер, штат Колорадо) Марія Саттон написала книгу спогадів про свою маму Юлію Чечерську – *The Night Sky, A Journey from Dachau to Denver and Back* (“Нічне небо: Подорож з Дахау до Денвера і назад”). Авторка запрошує читачів у мандрівку між минулим і теперішнім в Україні, Польщі, Росії та Німеччині, упродовж якої вона розшукує свого батька та розслідує історію своєї родини.

Марія Саттон народилася в таборі Ді-Пі в Німеччині та імігрувала з родиною до Сполучених Штатів 1951 року. В пам’ять про свою маму \$10 з продажу кожного примірника своєї книги авторка передасть у Стипендійний фонд СУА.

Якщо Ви бажаєте придбати підписаний автором примірник книги ***The Night Sky***, просимо надіслати заповнений бланк замовлення та чек за адресою:

Maria Sutton
85 South Lupine Street
Golden, CO 80401

Замовлення				
Ваша адреса:				
Ім'я та прізвище _____				
Вулиця _____				
Місто, штат і поштовий індекс _____				
Країна _____				
Кількість	Ціна	Пересилка	Всього	Загальна сума <i>(Прошу вписати чек на ім'я Maria Sutton)</i>
	\$20.00	\$3.67	\$23.67	

Найчарівніша Чіо-чіо-сан

Ця історія з оперою Пуччіні «Мадам Батерфляй» сталася на початку минулого століття, в 1904 р. Оперу під час першої появи на сцені у Мілані публіка освистала. Коли ця звістка дійшла до Соломії Крушельницької, яка знала Пуччіні і поважала його композиторський талант, вона переглянула ноти опери, лібретто і попросила його дозволу зіграти роль Чіо-чіо-сан. Засмучений композитор спочатку ніяк не наважувався повторити виставу, але коли Соломія, що здобула вже на той час славу не тільки великої співачки але і митця, погодився. За її порадою вніс деякі зміни і вистава пройшла з величезним успіхом. «Нижній метелик» отримав світову славу і вічне життя на сцені. А вдячний композитор написав в автографі: «Найбільшій і найчарівнішій Чіо-чіо-сан».

23-го вересня минуло 140 років з дня народження славетної української співачки Соломії Крушельницької, яка народилася в священничій родині в селі Білявинці на Тернопільщині. «Я родилась на Поділлі, підросла в Тисові біля Болехова, а доросла таки на Поділлі, в Білій, коло Тернополя...», – пише про себе С. Крушельницька в листі до письменника М. Павлика. Батько о. Амврозій належав до високоосвічених людей того часу, володів багатою бібліотекою, дбав про освіту дітей. Музика, співи ввійшли в її життя з раннього дитинства, з молоком матері Теодори, яка любила співати і над колисками своїх дітей (а їх було в родині Крушельницьких восьмеро), і на городі, і в хаті. Вона і займалася музичним вихованням дітей. В домі Крушельницьких завжди було весело, сімейний хор з шести дівчаток і двох хлопчиків не тільки виспівував в супроводі фортепіано матері, але і ставив для сусідів і гостей невеликі вистави. Ще зовсім маленькою Соломія навчилася грати на родинному фортепіано, а в 10 років вже співає в сільському хорі, організованому батьком, та в хорі «Руської бесіди» у Тернополі.

Львівську консерваторію С. Крушельницька закінчила з відзнакою і золотою медаллю у 1893 р. А 15 квітня того ж року дебютує з великим успіхом у Львівському оперному театрі в ролі Леонори у опері Г. Доницетті «Фаворитка». Молода співачка багато працює над собою, вдосконалює свою вокальну та артистичну майстерність, а щоб розкрити таємниці співу і проникнути в глибини музичного та драматичного мистецтва, задумує поїхати для продовження навчання до Італії. Батьки знову влазять в великі борги, зате

Соломія з осені 1893 р. вже в Італії і вчиться у прославленого професора Креспі. Вона безмірно щаслива, цілком віддається навчанню не тільки музики, але й літератури, естетики, багато читає книжок французькою, німецькою та італійською мовами. Живучи в далекому краю, Соломія ніколи не забувала про свою Батьківщину і продовжувала самотужки вивчати історію України, її культуру, музику. Не розлучаючись з українською книжкою, листується з Іваном Франком та Михайлом Павликом.

Незважаючи на напружене повсякдення, Соломія виступає в концертах. З великим успіхом співає арії з опер Ш. Гуно, Д. Меєрбеєра, Ф. Галеві. Її концерти на радість її професора Фаусти Креспі, яка називає її «найталановитішою і найкраще вихованою» серед її учениць, проходять з великим успіхом і привертають увагу фахівців. Треба додати, що протягом всього свого життя С. Крушельницька завершувала свої концерти українськими піснями, пояснюючи глядачам, що – «це пісні мого народу».

Вже через рік молода вокалістка співає провідні партії в оперних театрах Італії, швидко завойовує не тільки симпатії, але й любов і визнання надзвичайно вимогливої італійської публіки. Не забуває і про рідну Львівську оперу, хоча польські шовіністичні газети намагаються її скомпроментувати, вишукуючи якісь недоліки в співі, підкреслюючи її українську

національність. Але львівська публіка була цілком на стороні молодої співачки.

Захоплена творчістю композитора Ріхарда Ваґнера, якого вона в листі до М. Павлика порівнює з Миколою Лисенком, Соломія їде до Відня.

Слава Соломії Крушельницької рознеслася по всій Європі і після величезного успіху в Трієстському театрі «Феніце», її в 1896 р. запрошують на сезон до Одеського оперного театру, що в той час був одним з найкращих в Старому Світі. Артистка мріє про поїздку до Києва, але дістає відмову від російської влади. Тоді вона їде до Львова, щоб там відсвяткувати 36-ті роковини смерті Тараса Шевченка. Про виступ її в концерті на Шевченківському святі М. Павлик писав до Драгоманова: «Вона є величезна психологічна сила. Я щось таке вперше бачу в житті».

Тріумфальною була поїздка С. Крушельницької разом з італійськими артистами до Південної Америки. Потім три сезони у Варшавській опері, як один з найблискучіших її сезонів, де після її бенефісу у опері «Галька» на букетах квітів красувався напис: «Наша зірка Соломія Крушельницька – незрівнянна Аїда, Сантуцца, Балядина, Рахиль, Дездемона, Мімі, Елеонора, Амелія, Валентина». З Варшави їздить до Петербурга, де грає з Бастіні, а в «Аїді» з Карузо, який вперше співав Радамеса.

В Парижі співає разом з співаком Решке і знову колосальний успіх..

Музична світова критика початку минулого століття заповнює шпальти газет, що писали про чудовий творчий талант, незрівняне мистецтво та натхненну гру Соломії Крушельницької. «Як правдивий творчий талант, вона живе життям героїнь, яких відображає. Незрівнянна, обдарована величезним голосом із могутнім звуком то ніжним, то трагічним, – п. Крушельницька є, безперечно, однією з найбільших артисток нашої доби», – писала «Рев'ю д'Арт Драматік». «Більше, ніж співачка – це митець. Після кількох її сцен відразу помічається її незвичайний талант і витончена натхненна інтелігентність, керована живою мистецькою пристрастю», – читаємо в «Іль Маттіно».

Соломія Крушельницька була частою гостею у Буенос-Айресі, де вона стала улюбленицею на довгі роки. Відбуваючи турне Європою та Америкою, співає в Нью Йорку, Дітройті, Чикаго, Філядельфії, Клівленді, Пітс-

бургу. Часто виступає у Львові. Свій прощальний концерт в 1929 році Соломія Крушельницька дала у Римі і оселюється з чоловіком Чессаріні, мером міста Віяреджіо, за якого вийшла заміж в 1913 р., на своїй віллі, де співає тільки для своїх гостей.

В 1939 році приїжджає до Львова і тут її застає війна. Більше до Італії вона не мала змоги повернутися. Щоб заробити на прожиття, з 1944 р. працює професором Львівської державної консерваторії, віддаючи свої знання українським молодим співакам.

В 1949 р. в приміщенні Львівської консерваторії відбувся останній концерт Соломії Крушельницької. Про нього пише письменниця Ірина Вільде: «На сцену виходить усміхнена, у сріблястій сукенці, сама біла, як голубка, вона, Соломія, незрівнянна колись партнерка Баттістіні, Карузо, Мишуги, Тітта Руффо... і під склепіння злітає старовинна українська пісня «Краю родимий, село родиме, вас я вітаю, місця любими».

Перестало битися серце Великої України 16 листопада 1952 року. Її могила на Личаківському цвинтарі поруч з могилою Івана Франка. Як згадує її учень, композитор Анатолій Кос-Анатольський, котрий мав прощальне слово: «...Та ось в сумний осінній день 1952 року стояв над відкритою могилою. Найбільша артистка початку ХХ століття, гордість світових сцен, ця дорога мені і всьому музичному світові людина довела свою велику життєву роллю до кінця, і от прийшов фінал... За хвилину спаде остання завіса – завіса вічності..., а замість оплесків, поллються сльози.»

Марія Левицька.

Пам'ятник на могилі Соломії Крушельницької у Львові.

Фото Марійки Дуляк.

DEN' SOYUZIANKY IN PHILADELPHIA

by Petrusia Sawchak

UNWLA Philadelphia Regional Council celebrates Den' Soyuzianky.

Jenkintown, Pa.

On September 7, 2012, many members from all 14 branches of the Philadelphia Regional Council of the Ukrainian National Women's League of America came together to celebrate their solidarity and friendship on the grounds of St. Michael the Archangel Ukrainian Catholic Church. Their bond is the preservation and promulgation of Ukrainian culture and the promotion of humanitarian aid to the elderly, the needy, and the disadvantaged children in Ukraine and the Diaspora.

Pastor of the church, Father Volodymyr Kostyuk, gave the blessing and the organizers of the event, Br. 88 member Halia Keller and first vice president Myroslawa Nowakiwsky Voloshyn warmly welcomed Philadelphia Regional Council President Iryna Buczkowski, the *Soyuzianky*, and their guests.

Keynote speaker was Oksana Farion, corresponding secretary and membership chair. She gave a short history of the Philadelphia Regional Council during its formative years. Soon after the establishment of the UNWLA in 1925, six branches (41, 42, 46, 47, 48, and 52) were formed in the Philadelphia Metropolitan Area. Then events in Ukraine prompted them to form another regional council in Philadelphia in June 1938, when the Polish government in L'viv cracked down on the Ukrainian Women's League of Ukraine, forcing them to disband. Massive protests were staged throughout the world but to no avail. The Ukrainian women of Philadelphia were determined to make this women's organization strong in a free land, and that they did.

Ms. Farion highlighted some of the noteworthy events during those early years. The first president of the Philadelphia Council was Olena Shtohryn and the vice president was Olena Lotocky. They held many concerts, *academias*, ex-

hibits, and special events during these difficult years. As an example, in the 1940 "Celebration of the Ukrainian Woman," a fashion show of Ukrainian folk clothing, an embroidery exhibit, and a musical program were held at the International Institute, which the UNWLA later joined. The members of the Philadelphia Council also worked with the American Red Cross in helping Ukrainian refugees.

Limiting her historical presentation from 1938 to 1965, Ms. Farion listed the names of the nine presidents who served during this period: Olena Shtohryn, Anna Boyko, Olena Lotocky, Antonia Kulchytsky, Anna Syvulak, Irena Kachaniwska, Natalia Lopatynsky, Veronica Cehelska, and Osypa Hrabowensky, with some serving several terms. It was a time of extraordinary activity for the UNWLA in Philadelphia. Many new branches were formed.

Concluding her remarks about the early years of the Philadelphia Regional Council, Ms. Farion said, "Those were the golden years. It was a time of greatest growth in our membership. It was a time when we were very proud to be *Soyuzianky*—not to say that we aren't today. As we approach our 75th anniversary, let us reflect on the past accomplishments of our early members and look forward to many more glorious years."

After giving her short account of the first 27 years of the Philadelphia Regional Council, Ms. Farion said, "Save the date, June 9, 2013, for the 75th anniversary of our regional council. There will be Divine Liturgies in all our Philadelphia

churches, followed by a round-table discussion entitled, '75 Years and Then What's Next?' The day will culminate with a gala luncheon and a musical program. For future generations, a jubilee book will be published (as well as a website) and will showcase an exhibit of the artistic works of our members. More information about this anniversary celebration will be given at a later date."

A delicious lunch of various Ukrainian foods was served, complete with pastries donated

by Christina Pluta, president of Br. 13 and owner of *Kyj Bakery*. A note of levity followed as Oksana Smolynets, member of Br. 88, read some humorous anecdotes by Mykola Ponedilok from *Las Vitaminas*.

Last but not least, all the members sang folk songs karaoke-style, led by Ms. Keller and Marijka Cyhan. The song book was compiled by the event committee, and the Ukrainian Self-reliance Federal Credit Union funded its printing.

Attention Prospective Authors

We would like to invite press secretaries of UNWLA branches and all readers of English-language materials in *Our Life* to write and submit articles, activity reports, book/film/theater show reviews, profiles of interesting women in your branches and communities, or stories about various aspects of life in the Ukrainian diaspora—in short, anything that you think might interest *Our Life* readers, whether informative, educational, or simply entertaining!

Please include a telephone number with your submissions.

Марта Тарнавська

БУВАЛЬЩИНА

Закінчення з минулого числа

В бібліотеці юридичної школи Пенсильванського університету, де я провела майже три десятиліття свого професійного життя, в 1990-их роках мала місце така багатозначна і повчальна сценка. На пункті видачі книг чергує нова працівниця, недавно прибула з України, Надя Петрик. Надя говорить ще недосконалою англійською мовою, але добре дає собі раду, обслуговуючи студентів. Каже до неї студент права, звернувши увагу на її чужинський акцент: "А Ви звідки приїхали?" "З України", – каже Надя. "Оо! Я також українець!", – тішиться студент. "А говорите українською мовою?" – питає Надя. "О, ні! Це дуже-дуже важко, я не вмю." В цей час наближається до виходу чорний працівник бібліотеки, Рей Трент, завідувач палітурного відділу і каже українською мовою до Наді: "Гарно вас бачити! Чудовий день сьогодні!" Рей Трент працював поряд з Надею і від неї навчився кілька українських фраз.

В спогадах Марини Антонович-Рудницької про Володимира Старосольського вона цитує такий із його, як вона каже, "еле-

гантних жартів": "Яка різниця між дипломатом і дамою?" Коли дипломат каже "так", то це значить "може". Коли він каже "може", то це значить "ні". "Ні" він ніколи не каже, бо інакше не був би дипломатом. Коли дама каже "ні", то це значить "може". Коли вона каже "може", то це значить "так". "Так" вона ніколи не каже, бо інакше не була б дамою."

В Європі часто дивляться на американців з поблажливим легковаженням, зокрема, коли мова про культуру. І от відбувається така розмова між європейцем і американцем. Каже європеєць: "Ви, американці, зовсім не дбаєте про справи культури. Ви завжди тільки говорите про гроші, гроші, гроші..." На те американець: "Неправда! В місті, де я живу, працює симфонічний оркестр і він коштує нас мільйон доларів річно!" На такому закінченні анекдоту можна б посміятися, але я маю до нього інше закінчення і пояснення. Американець знає і розуміє, що культура коштує гроші і потребує спонсора і консумента, тоді як європеєць, а особливо, якщо він українець, думає, що культура падає з неба як манна небесна!

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

До нас пишуть... з України

Доброго дня, шановна пані Маріє!

Прийміть щирі вітання і низький уклін з України, з козацьких степів і високих могил далекого Запоріжжя.

Членки Запорізького відділу Союзу Українок України сердечно дякують Вам і посестрам-спонсорам, які підтримують нашу молодь. Адже стипендії – це не просто гроші, це стимул бути кращими, зробити гідний внесок у виховання молоді, підтримувати обдарованих дітей, українські родини, бути активними у громадському житті... До честі нашим жінкам – всюди, де працюють членки СУУ – там і панує українське слово, утверджується духовність, відроджуються звичаї і традиції.

Шановна пані Маріє, кожна стипендія – це допомога українській справі. Діти-стипендіати з рук Ваших і спонсорів отримають поштовх бути кращими, старатися навчатися і робити справу, гідну українця чи українки. Передайте нашу щирю вдячність і уклін їхнім спонсорам і всім спонсорам попередніх запорізьких стипендіатів. Хай Вам допомагає Бог у Вашій великій і жертвенній праці.

З повагою і пошаною

Голова Запорізького відділу Союзу Українок України Оксана Яценко.

Запоріжжя, Україна. Вручення стипендій СУА у світлиці Національної академії статистики.

Протоіерей і настоятель храму Преображення Господнього в Запоріжжі, от. Василь Калина, під час вручення стипендій СУА.

* * *

Шановна пані Маріє!

Щиро дякую Вам за Вашу велику благодійну діяльність! Хочу розповісти Вам, як я провела літо! Воно також було насичене благодійною діяльністю. Я була керівником міжнародного проекту "Summer camp" в Донецькому юнацькому комітеті міжнародної студентської організації AIESEC. Мені дуже приємно, що я змогла організувати стажування тридцяти п'яти волонтерів з дев'ятнадцяти країн світу на базі дитячих таборів відпочинку. Завдяки цьому проекту я набула друзів у Бразилії, Македонії, Японії, Єгипті та багато інших.

Тепер ці волонтери також ознайомилися з культурними надбаннями моєї Батьківщини України... У жовтні знову повернуся до навчання... Хочу Вам побажати здоров'я, натхнення, творчих успіхів, наснаги, добробуту та злагоди в родині!

З повагою, Василина.

Щиро дякуємо за надзвичайно цікавого листа. Чи є кращий спосіб ознайомити іноземців з українською культурою, як на рідних землях?

До закінчення середньої освіти Васирина була спонсорована 38-им Відділом США у штаті Колорадо. Останні три роки її опікуном є 91-ий Відділ США у Пенсильванії.

Бажаємо дальших успіхів у навчанні та завершення хімічного факультету!
Щастя Боже!

Марія Полянська, референтка стипендій США.

У ПАМ'ЯТЬ

В пам'ять моїх батьків **Анни і Василя Кульчицьких** пересилаю чек на Стипендійну Акцію США в сумі 250 дол. на стипендію у Бразилії.

*Дочка Олена Кульчицька Папіж,
членка 81-го Відділу США.*

Замість квітів та в пам'ять **бл. п. Марти Стецьків** пересилаю 50 дол. до Стипендійної Акції США. Дочці Ірені з родиною складаю щирі співчуття.

Надія Савчук, членка 83-го Відділу США.

В пам'ять **бл. п. Марти Стецьків** пересилаємо 100 дол. на потреби Стипендійної Акції США.

Алла і Ярослав Лешко.

У пам'ять **бл. п. Марти Стецьків**, матері Ірени Стецьків. Складаємо щирі співчуття Ірені та дочці з мужем та пересилаємо 30 дол. до Стипендійної Акції США.

Уляна і Mike George.

Пересилаємо чек в сумі 50 дол. на Стипендійну Акцію США замість квітів на свіжу могилу, **бл. п. Марти Стецьків**. Вічна їй пам'ять.

Ярослав і Катря Червоняки.

ПОЖЕРТВИ ЗА ВЕРЕСЕНЬ 2012

660 дол. – Марія Д. Безушко (90);

440 дол. – 131-ий Відділ США, Н. Дж. (131);

330 дол. – Андрій Васинчук (74), Людмила Васинчук (74), Любослава Шандра (74);

250 дол. – Олена Папіж (81);

150 дол. – Анна Куцан;

110 дол. – Thomas & Tatiana Ferraro (98), Борис Глинський (78);

100 дол. – Богдан і Володимира Фосьяки, Ляріса Герман (98), Elizabeth Iwaniw Jones, Мирон Кравчук (98);

50 дол. – Орест і Любомира Чапельські (50), Марія Мосяк, Patricia Shatynski;

25 дол. – Ольга Кармазин (27).

Спасибі усім за благодійність!

Марія Полянська, референтка стипендій США,
М. Орися Яцусь, скарбник Комісії стипендій США.

UNWLA, Inc., Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024 • Phone / Fax: 732-441-9530

Email: Mariapolanskyj@verizon.net

Нам пишуть...

Дорога Маріанно!

Одержала жовтневе число «Нашого життя», прочитала і мушу Тобі вислати гратуляції. Давно вже не читала вашого видання з таким зацікавленням та задоволенням. Все написане і описане чудово представляє працю США за останні місяці. Твої вже традиційні «Думки...», календар подій, привітальне слово під час відкриття Лекторію, інавгураційна лекція Марти Б. Хомяк та всі інші статті створили цікаве число. Те, що включено багато знимок, подало майже живий огляд вашої участі в Україні у різних важних подіях.

Прошу передати мої вітання вашій редколегії.

*З теплим привітом,
Зірка Воронка, членка 86-го Відділу США.*

ХРЕСТИКІВКА

1		2		3			4			5		6		7
				8										
9										10				
				11										
12	13		14							15	16		17	
					18	19			20					
	21					22				23				
24								25						
	26					27	28			29				
					30									
31		32		33						34		35		36
				37										
38										39				
				40										
41										42				

Горизонтально:

1. Водяна квітка, один з символів Єгипту.
5. До його послуг є коромисло.
8. Бричка з кулеметом і махновцями.
9. Москаля не пустиш у двері, то він влізе у (народн. приказка).
10. Історичне місто на Сумщині.
11. Харчовий виріб.
12. Радість.
15. Стрімкий наступ на противника.
18. Ставкова риба.
21. Роман Миколи Куліша «Чорна ...».
22. Чоловічий голос.
23. Тонкі гілки вербових кущів, придатні для плетіння кошиків, дерев'яних декоративних виробів.
24. Висячий замок на коморах.
25. Найвища вершина Кавказу.
26. Житло лисички.
27. Древлянський князь, що стратив Київського князя Ігоря.
29. Заборона.
30. Делікатес від нересту риби.
31. Українська назва корабельного якоря.
34. Будівельно-ремонтна професія.
37. Історична область в Італії.
38. Видатний німецький філософ.
39. Ріка, в яку впадає Львівська Полтва.
40. Удар в боксі, після якого суперник опиняється на підлозі.

41. Вогнище в колибі.
42. Продукт для виготовлення текили.

Вертикально:

1. Головне місто Галичини.
2. Міський транспорт.
3. Частина ноги.
4. Український струнний інструмент.
5. Охорона.
6. Український хор в Нью Йорку.
7. Дерево з тремтячим листям.
13. Місто в Канаді, багате на українську громаду.
14. Місто на Львівщині.
16. Її в математиці треба доводити.
17. Городня бобова рослина.
19. 44-й Президент США.
20. Будинок з прибудовами, садком, городом.
28. Тропічний плід.
31. Місто, біля якого височіє могила Т. Шевченка.
32. Древньоримський історик.
33. Ім'я видатної української діячки Пашко.
34. Хліб, що падав в пустині з неба.
35. Світільний прилад.
36. По ній стікає з даху вода.

Відповіді на сторінці 29.

СЕРПЕНЬ 2012

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На тривалий фонд ім. інж. Мирослава і Надії Троян складаю 3,000 дол. Надія Троян

ДАТКИ

2,000 дол. – д-р Володимир і Анна Рак
по 500 дол. – Зі спадку Олександри Волошин, J.P. Morgan Chase Foundation matching donation of Vera Panchak, Надія Масик
495 дол. – Микола Дармохвал і Зоряна Гафткович
210 дол. – Jeanette O. Woloszyn
150 дол. – Leftfield on behalf of Adrian Karatnycky
по 100 дол. – Лідія Стебельська, Bank of America Matching Gift Foundation matching Alicia Szen-diuch, Joseph & Roberta Lombardino
70 дол. – д-р Іван і д-р Наталія Коропецькі
60 дол. – Віктор Яворський
50 дол. – Зірка Кларк
по 35 дол. – Олена Обаранець, Ярина Турко-Бод-рок
по 25 дол. – д-р Дарія Костів, Оксана Радиш
20 дол. – Михайло і Люба Лапичак Лешко
15.00 дол. – Андрій Рудик
14 дол. – Virginia Nemeth
по 10 дол. – Богдан Титла, Walter Czepizak
5 дол. – Ольга Бочна, Іванна Пенкальська, Олена Слободян Жатонська

З НАГОДИ

З нагоди 90 років моїх уродин складаю пожертву в сумі 100 дол. Ілля Шевчук

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

In memory of **Dr. Walter A. Petryshyn**, I am donating \$25.00. Doris Horbachevsky

In memory of **Dr. Walter A. Petryshyn**, a well-known Doctor and generous benefactor to many Ukrainian and America organizations, we are donating \$100.00. His wife, Mrs. Helen Petryshyn is a member of UNWLA Branch 56. We offer our deepest condolences to the family.

Dr. Michael & Roxolana Yarymovych

В пам'ять **бл. п. Катрусі Лучечко-Вальчук**, яка упокоїлася у США 9 серпня 2012 р. складаємо 500.00 дол. Покійна народилася 18 січня 1923 р. у Горуцьку (Гірському) Львівської обл. В глибокому смутку залишилися сини Юрій і Орест з дружинами Любою і Христею, 4 внуків, сестра Марія в Горуцьку та ближча і дальша родина в США й Україні. Іван і Ярослава Лучечко

В пам'ять **бл. п. Катерини Вальчук** складаємо 200 дол. Роман і Уляна Мазяк

In memory of **Mr. Robert Pew**, we are donating \$50.00. John & Maria Terela

В пам'ять першої річниці смерті **св. п. Ігора Черного** складаю 50 дол. Марта Яцушко-Салик

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ «НАШЕ ЖИТТЯ»

500 дол. – у світлу пам'ять нашої Мами **бл. п. Стефанії Ракочі**, членки 43-го Відділу СУА у Філядельфії, яка відійшла у Вічність 16 вересня 2012 року. Вона дуже шанувала журнал «Наше життя», цікавилась статтями та порадами. Надіємось, що цей даток допоможе у виданні цього корисного, мами нашої улюбленого журналу. **По 100 дол.** – Христина і Михась Кострицькі, John R. & Мура К. Hill, Марта і Ярослав Ставничі; **65 дол.** – Євген і Лідія Марків; **50 дол.** – Люба і Ярослав Федун; **40 дол.** – George & Stella Garris; **25 дол.** – Софія Жмуркевич; **20 дол.** – Bea Maniloff. *Христина і Михась Кострицькі та Ярема і Тереня Ракочі.*

220 дол. – в пам'ять довголітніх членок 22-го Відділу СУА в Чикаго: **бл. п. Іванни Горчинської, бл. п. Іванни Гординської, бл. п. Осипи Бабій.** Вічна їм пам'ять! Пожертви зложили: **100 дол.** – 22-ий Відділ СУА, **по 20 дол.** – Любомира Шеремета, Ольга Люшняк,

Олена Харкевич, Оксана Мельник, Ірена Мицик, Анна Слободян. *22-ий Відділ СУА, Чикаго.*

100 дол. – замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Стефанії Косович**, членки 83-го Відділу СУА.

Управа і членки 83-го Відділу СУА.

80 дол. – в пам'ять **бл. п. Марії Кальби: 30 дол.** – Ксеня Федак; **по 25 дол.** – Рома К. Дигдало, Стефанія Дацьків.

75 дол. – замість квітів на свіжу могилу **сл. п. Дарії Латик**, колишньої членки 106-го Відділу СУА в Гартфордї. Рідним висловлюємо наше щире співчуття. *Управа і членки 106-го Відділу СУА.*

50 дол. – в пам'ять **св. п. д-р Дарії Кострубяк.** *Нуся Зобнів.*

50 дол. – у пам'ять моєї довголітньої товаришки **бл. п. Марусі Гной-Поритко.** Рідним висловлюю щире співчуття. *Валентина Чудовська.*

ФОНД ДОПОМОГИ СИРОТАМ В УКРАЇНІ

1,000 дол. – Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

В пам'ять **бл.п. Севери Люби Левак** через 45-ий Відділ СУА зложили:

250 дол. – Родина д-р Андрій і Євгенія Сурмак	25 дол. – Таїса і Юрко Розгін
100 дол. – Ярослав і Марта Грушкевич	– Тамара і Корнель Івасюк
– Дарія Конюх	– Слава Косак
75 дол. – Христина і Роман Коновка	– Рома Дигдало
50 дол. – Лідія і Ірена Тарнавська	20 дол. – Зеня і Олександр Серафим
– Богдан і Марія Лісовські	– Ірена і Мирослав Прийма
– Оріся і Наталія Лончина	– Марія Дяків
– Стефанія Король	– Ніна Василькевич
	– Леся Лятишевська
	15 дол. – Іванна Груник

200 дол. – In memory of **Sewera Lubov Lewak**, mother of Anna Wight of Seattle.

Kristina Watts

ФОНД ДОПОМОГИ БАБУСЯМ

100 дол. – Союзнянки 78-го Відділу сердечно вітають свою дорогу членку Аполонію Книш з її 100-літнім Ювілеєм. Шановній Ювілянтці бажають всього найкращого, кріпкого здоров'я та Многих Літ!

100 дол. – В пам'ять моєї Дорогої Тети, бл. п. Михайлини Пастушак через 56-ий Відділ СУА.
 Стефанія Шандра

50 дол. – Богданна Гелета.

РІЗНЕ

1,000 дол. – На допомогу хворим дітям в Україні зложив 78-ий Відділ СУА у Вашингтоні.

В пам'ять нашої членки **св.п. Ольги Якубовської** члени 49-го Відділу і приятелі зложили на диточий шпиталь в Чернівцях:

100 дол. – Марта Перейма	20 дол. – Марія Маланяк
30 дол. – Дора Горбачевська	– Елейн Новадли
25 дол. – Ліда Грецишин	– Оксана Салдит
– Уляна Лоза	– Ліда Стасюк
– Анна Поліщук	15 дол. – Марія Дранка
20 дол. – Надя Блендонога	– Люба Говен
– Христина Бровн	10 дол. – Онуфрій Білоголовський
– Софія і Любомир Головаті	– Анна Мельник
– Анна Заньків	– Теодозій і Галя Пришляки
– Анна Федик	– Василина Остащук

50 дол. – В пам'ять **бл.п. Гані Вирсти** на сиротинці в Херсоні.

12-ий Відділ СУА в Пармі, Огайо

З вдячністю і пошаною, Ірина Рудик, референтка СО СУА.

Відповіді на хрестиківку.

Горизонтально: 1. Лотос. 5. Відро. 8. Тачанка. 9. Вікно. 10. Ромни. 11. Продукт. 12. Втіха. 15. Атака. 18. Короп. 21. Рада. 22. Бас. 23. Лоза. 24. Колодка. 25. Еверест. 26. Нора. 27. Мал. 28. Вето. 30. Кав'яр. 31. Котва. 34. Маляр. 37. Тоскана. 38. Ніцше. 39. Німан. 40. Нокдаун. 41. Ватра. 42. Агава.

Вертикально: 1. Львів. 2. Таксі. 3. Стопа. 4. Бандура. 5. Варта. 6. «Думка». 7. Осика. 13. Торонто. 14. Ходорів. 16. Теорема. 17. Квасоля. 19. Обама. 20. Оселя. 28. Авокадо. 31. Канів. 32. Таціт. 33. Атена. 34. Манна. 35. Лямпа. 36. Ринва.

Галина Янчишин

В глибокому смутку повідомляємо, що з волі Всевишнього несподівано відійшла у вічність членка 56-го Відділу СУА в Норт Порт, Флорида, наша дорога Галя Колодницька-Янчишин.

Народилася Галя 16 січня 1922 року в селі Крогулець коло Бучача, Галичина. Гімназію закінчила в Тернополі і почала студіювати агрономію в Люблянах коло Львова.

Воєнні події Другої світової війни перервали її студії і Галя з мамою, як тисячі інших, покинули рідну землю і помандрували в невідоме на Захід.

По нелегкій мандрівці опинилися в Мюнхені, Німеччина, де Галя продовжувала студії. Галя співала в студентському хорі і роз'їжджала з концертами по різних містах Баварії, де знаходились українські громади. В Мюнхені Галя зустріла будучого друга свого життя Романа Янчишина, колишнього старшину Першої Української Дивізії Галичина Української Національної Армії.

В 1947 році Галя з мамою виїхали до Америки, до родини в Честер, Пенсильванія. Роман приїхав пізніше. Вони одружилися в 1949 році й того самого року виїхали до Чикаго, де спільно прожили 40 років. Господь поблагословив їх двома дітьми Богданом і Христею. Батьки дали дітям патріотичне національне виховання та високу професійну освіту.

Крім родинних обов'язків, Галя включилась у громадське і церковне життя. Вона була членкою Марійської Дружини, активною членкою СУА, співала в хорі та довгі літа працювала в українському банку "Самопоміч", в позичковому відділі. Не одна родина завдячує Галі виклопотану позичку на купівлю дому, авто, чи поміч у студіях їхніх дітей.

В 1999 році Галя виїхала з Чикаго до сонячної Флориди і замешкала в українському селі ім. Св. Андрія в Норт Порті. Галя і тут включилась в громадське життя. Вона далі продовжувала працювати в СУА і співала в церковному хорі і в хорі СУА.

Галя була лагідної вдачі. Ніколи не нарікала і сприймала життя так, як її укладалося. В неї все було "знаменито".

Смерть забрала від нас дорогу Галю 7 червня 2012 р. Покійна залишила горем прибиту доню Христину і сина Богдана з дружиною Регіною та внуками Миколою і Ляною. Вістка про її смерть глибоко всіх нас зворушила. Нам всім бракуватиме її усмішка і позитивний підхід до життя.

Спи, дорога Галю, лагідним сном, хай Всевишній прийме Тебе у своє Царство Небесне.

Севера Люба Левак

З волі Всевишнього відійшла до Вічності бл. п. Севера Люба Левак (з дому Рогожінська).

Люба народилася 14 квітня 1922 року в Жабно, Галичина. Середню освіту закінчила у Львові. Під час війни родина жила в Берліні, Мангаймі, Гайдельберзі та Мюнхені.

В 1949 році Люба одружилася з Юрієм Леваком і замешкала у Воррен, Мічиген. Родина Леваків включилася в життя української громади. Їхні доні Аня і Христя закінчили вищу школу Непорочного Зачаття, Рідну Школу і здобули вищі професійні студії. Були активними в організації Пласт. Батьки зуміли виховати дітей національно свідомими, плекали любов до рідної мови, культури, української спадщини. Люба і Юрій довгі роки працювали в Пласт-Прияті, за що одержали грамоту вдячності з нагоди золотого ювілею Пластової станиці Дітройт.

Люба активно працювала в школі Непорочного Зачаття, в Рідній Школі та в батьківських комітетах. У 1979 році вступила до 45-го Відділу СУА і 33 роки була його активною членкою.

На тризні від 45-го Відділу СУА бл. п. Любу Левак попрощала затупиця голови відділу Ірена Прийма.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Люби Левак членки відділу зложили датки на Фонд допомоги сиротинцям в Україні.

Стефа Король, голова 45-го Відділу СУА.

Notable Ukrainian Women: Calendar 2013

The idea of creating a calendar dedicated to notable Ukrainian women was born among members of the Princess Olha Branch 50 of the UNWLA in Ann Arbor, Michigan. They selected freely from different times and countries concentrating on Ukrainian women who contributed to arts and sciences, politics and civil services. The purpose was to educate themselves and other *Soyuzianky* on the role these women played in the past and some are still playing in the present. Thus, we learn about Marina Mazepa, the mother of Hetman Ivan Mazepa, who was notable in her own right. We read about a Ukrainian freedom fighter, and a writer who dared to confront the

Soviet authorities, and we revel in the colorful illustrations of women artists of different styles. The calendar also includes information about Easter eggs—their traditional decorations and the symbology contained therein.

Since the UNWLA is a nonprofit organization, all profits from the sale of the calendar will go to scholarship programs in Ukraine, the United States, and other countries around the world. Those interested in purchasing the calendar, which would make a lovely Christmas gift, please contact Oksana Malanchuk at oksana@umich.edu or call Oksana Posa at (734)-358-2201. The cost is \$10.00 + shipping and handling.

Weight Loss Update 2012

by Ihor Magun, MD, FACP

Weight loss is one of those common issues that are addressed in practically every magazine. What I want to do in this article is introduce to you the latest weight loss prescription medication and explain how it works, as well as provide some advice on how everyone can incorporate non-medicinal ways to make strides in sustained weight loss.

If you have been keeping up with recent weight loss medications, you have probably come across the newest member in the prescription market called "Qsymia." Although this medication is referred to as "new," it actually is a combination of two medications—phentermine and topiramate—that have been on the market for years. Short-term use of Qsymia is recommended to individuals who are considered obese or those who are overweight and have comorbid conditions such as diabetes, hypertension, or issues with cholesterol.

Phentermine (marketed as Adipex) is an appetite suppressant similar to amphetamines. It tricks the body into believing that it is not hungry. Topiramate (marketed as Topamax) is actually used for controlling seizures and relieving migraine headaches. The exact mechanism of action is unknown, but everyone who was placed on this medication has had substantial weight loss. It seems logical to assume that a careful combination of the two medications would provide good outcomes in weight loss. In fact, this combination does work well, although side effects are common and include increases in blood pressure and heart rate, insomnia, and drowsiness. Phentermine is also known as a controlled substance that may lead to an addiction. Nevertheless, carefully incorporating this medication combination into your lifestyle, along with modifications in diet and increased physical activity, can help successfully shed excess weight.

What can one do to achieve weight loss without the use of this or other medications? The first step is to determine how many calories you need to ingest in order to keep your current weight. Take your body weight in pounds and convert it into kilograms by dividing it by 2.2. Next, multiply your result by 25 if you are calculating for a woman and by 30 if you are calculating for a man. For example, for a woman who weighs 145 pounds, which is roughly 66 kilograms, you will multiply 66 by 25, getting 1650

calories. Then, for individuals who do little to no exercise, multiply the calorie result by 1.2 (1980); for those who do light exercise, multiply it by 1.325 (2186); for moderate exercise, multiply it by 1.55 (2558); and for more vigorous exercise, multiply it by 1.75 (2888). The results you get (numbers in parentheses) will roughly determine the number of calories you need to consume in order to maintain your weight. Consuming anything less than that will result in weight loss while consuming more will bring about weight gain.

Sounds simple enough, does it not? Yet this route requires some calorie counting and self-control. This is where the diets that provide one hundred percent of the meals for you are successful. They control the calories, and weight loss occurs. The problems begin when the provided meals end or when we cannot continue on the restricted types of food and slip back into old routines, frequently gaining back all the weight we had lost on the diet.

So what can be done? Like with anything else in life, progress can be made if we work at it on a daily basis. Set specific goals, begin by educating yourself about the calorie content of common foods, and track your intake by writing down everything you eat. After some time, you may not need to continue keeping written records because you will have already trained yourself to be aware of your caloric intake. Incorporate some physical activity such as walking, using aerobic exercise CDs, or doing anything enjoyable that also burns calories. Sometimes recruiting family members or neighbors as partners in these activities can strengthen your commitment to a healthier lifestyle.

The real answer to weight loss is to make lasting changes in our eating habits, focusing on long-term adjustments and foregoing quick-fix methods. Make an effort with each meal, and each day incorporate changes that will help you stay on track. Solicit additional help from your physician if you fall into the weight category that may require weight loss medications. Finally, always look at yourself as an inspiration to others when you succeed.

Чи вмієте ви дякувати?

Дорогі діти! За вікном осінь – місяць листопад, коли з дерев спадає жовте листя, а навколишня жива природа готується до зимового відпочинку. Часто ідуть дощі, прохолодно і сонечко ховається за хмарами.

Але не сумуйте! У листопаді приходять до нас чудове свято – День подяки, час, коли за щедрим столом збирається родина і всі радіють та веселяться. Не обходиться тут і без подарунків. Мабуть, кожен, хто живе в Америці, дуже любить цей День з гарними звичаями, а головне, що це свято вчить нас бути вдячними за добро і ласки, які маємо в житті.

Найперше ми дякуємо Богові, батькам, що дали нам життя, близьким людям, які роблять його цікавим, дбають про нас.

Добра і вдячна дитина – найбільший скарб і найбільша радість для рідних, і якщо ти хочеш, щоб твої мама і тато, бабуся, дідусь, сестричка чи братик любили тебе ще більше, були ласкавішими до тебе, вчися сам робити добро і пам'ятати тих, хто оточує тебе любов'ю і увагою.

Добру дитину поважають у кожній країні. Чим більше добрих людей навколо нас є, тим кращим є життя на землі. Маємо бути гордими, що в Україні, яка є рідною землею наших прадідів, Добро завжди було в пошані. Українці – дуже древня нація і в наших предків тисячоліттями формувалась традиція робити добро. В українській мові є багато слів, пов'язаних з людською добротою, дарованими благами. Наприклад, слова: добродійство, добротворець, благодійник, благодать, благочинний та ін. До щедрої людини зверталися: «пане добродію», «шановна добродійко», навіть дітей колись часто називали іменами Добриня, Доброслава, Добромира.

Творили добро прості і заможні особи. У першу чергу допомагали бідним, покривдженим, немічним, сиротам, вдовам, як і навчає нас Святе Письмо. А ще стало звичаєм на власний кошт будувати храми, церкви, пам'ятники, відкривати школи, лікарні, приюти.

Багато щедрих безкорисливих вчинків робили з милосердя до потребуючих з нагоди Великодня, Різдва свят, святого Миколая. І що цікаво, що щиросердечне добро робили, не чекаючи на винагороду, а скромно, без галасу.

Вчіться

*і ви з молодих літ
творити добро...*

За прикладом святого Миколая Чудотворця, який вчив робити добро іншим, потішаючи дарунками слухняних діточок, і при цьому непоміченим щезати.

В українській історії є багато імен ушавлених благодійників. Їх ще називають меценатами. Серед них імена князя Константина Острозького, Гальшки Гулевичівни, митрополита Петра Могили, гетьмана Івана Мазепи, митрополита Андрея Шептицького. Пам'ять про них назавжди ввійшла в серця нашого народу.

Багато благодійних вчинків роблять сьогодні правдиві українські патріоти. Є серед них і ваші рідні, знайомі. Вони будують церкви, підтримують українські організації, музеї, всіляко допомагають людям в Україні. Низький їм уклін і щира подяка за те, що люблять рідні звичаї, традиції та дотримуються їх.

Вчіться і ви з молодих літ творити добро, наповнюйте свої серця любов'ю і вдячністю, зігривайте ними рідних і близьких. А здійснити цю любов можна не тільки дарунками, але й у щоденній молитві, у ласкавому слові, добрим вчинком, прихильністю та увагою. Ваше чутливе слов'янське серденько і християнська наука завжди допоможуть вам у цьому.

Святослава Гой-Стром.

Усліхніться...

- Дідусю, то правда, що на зло треба відповідати добром?
- Правда, внучку.
- То дай мені гроші на морозиво, бо я розбив твої окуляри.

Осіння казка

Левчик встав сьогодні ранесенько. Вчора їхня родина приїхала на осінні вакації до вуйка Ігоря в Карпати. До пізньої ночі засиділися за столом, радіючи зустрічі з рідними, а вже вночі найменша сестричка Мелася почала покашлювати. Напевно в дорозі перестудилася, та вуйко Ігор заспокоїв всіх, сказавши, що найкращими ліками від перестуди є напій з калинових ягід, яких він вранці нарве з калини, що росте недалеко над потоком біля водоспаду.

Левчик дуже любив своїх сестричок, старшу від себе Евочку і молодшу Меланію, як і старшого братика Святослава і всіх своїх рідних, сусідів, знайомих і незнайомих. Мав добре серденько, тож хотів сам принести калину для сестрички. Разом з ним підвелася зі сну і вірна собачка Ласочка, яка завжди ночувала біля його ліжечка. Левчик вважав себе вже великим – недавно відсвяткували його шості роковини, в наступному році до школи вже піде, то лісу не боявся, тим більше, що з ним йде нерозлучна хоробра Ласочка.

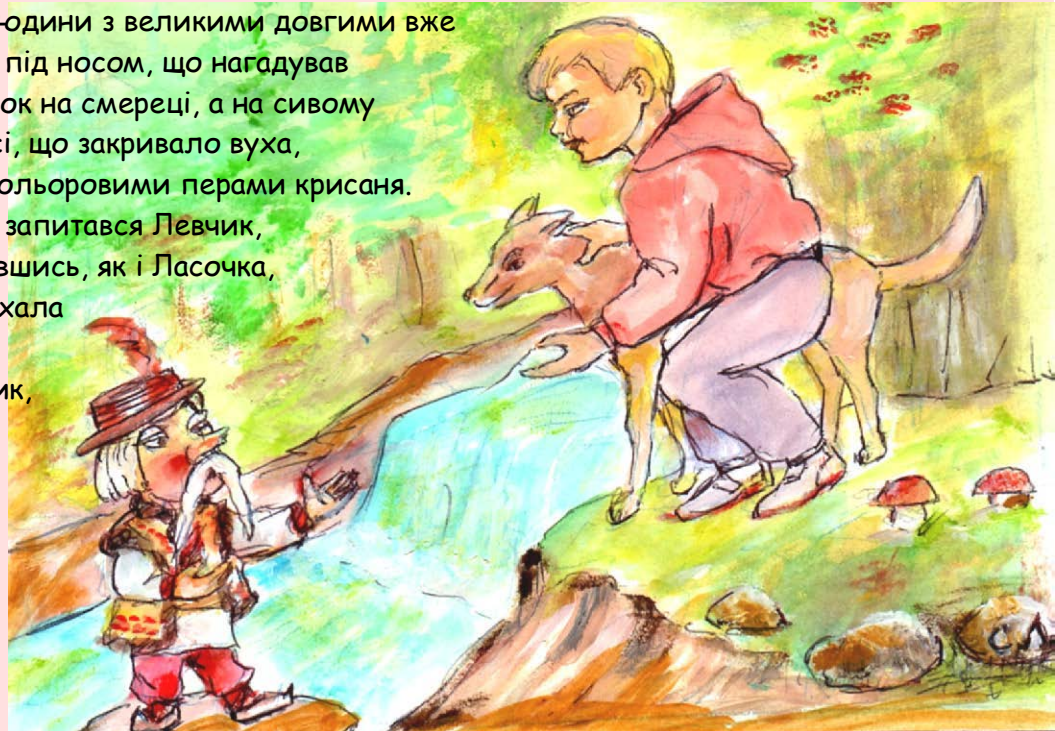
В скорому часі друзі вже були біля водоспаду. Левчик зірвав декілька китичок червоних ягід і витягнув складаного ножика, якого йому подарував Святослав, і примірявся до калинової гілки, щоб зрізати її. Він вчора чув, що з калинових гілок вирізують сопілки, а музику він теж любив.

– Навіщо ти хочеш завдати болю цьому кущеві? На цій гілці ще ягоди є, а це – корм для пташок лютою зимою, – почувлася неголосна мова десь з потоку, ніби старе дерево заскрипіло.

Левчик опустил очі і побачив на камені біля самого водоспаду маленького, десь такого ж росту як Мелася, чоловічка, у вишиваній сорочці. Тільки голова в нього була, як в дорослої людини з великими довгими вже сивими вусами під носом, що нагадував відломаний сучок на смереці, а на сивому довгому волоссі, що закривало вуха, блистіла різнокольоровими перами крисаня.

– Хто ти? – запитався Левчик, зовсім не злякавшись, як і Ласочка, що привітно махала хвостом.

– Я – Лісовик, господар цього лісу. А тебе я бачив вчора і думав, що ти добрий хлопчик, а ти...

- Та я хотів тільки ягід нарвати для хворої сестрички, дідусю Лісовик, - перебив його Левчик. А пташкам я зараз хлібчика принесу за ягоди... А гілку я хотів зрізати, щоб сопілку зробити, пробачте мені.

- Бачу, що я добре роздивився в тобі доброго хлопчика... Ось якби ти ще вмів тримати язичка за зубами і пообіцяв мені нікому не розповісти про нашу зустріч, то я допоміг би тобі.

- О, я вмю таємницю зберігати! Як Святослав пошкодив собі ребра, бо він вчиться бойового гопака танцювати, то він терпів біль, щоб мама з татом не журилися, а я знав про це і волів би собі язика відкусити, ніж зрадити братикову таємницю.

- Я вірю тобі, - сказав Лісовик. Скочив з каменя ближче до водоспаду, відсунув маленькою сухенькою ручкою, ніби штору на вікні, велику скалу і перед ними відкрилася велика печера, що світилася якимось дивним срібним блиском.

- Прошу до нашої оселі, не бійтеся, - запросив Лісовик.

- Печера, як на диво, зустріла їх не холодом, а домашнім теплом. Левчик оглянув печеру і запитав:

- Дідусю Лісовик, ви сказали: «до нашої оселі», а тут нікого нема...

- То тепер нікого нема, а як зима принесе хуртовину і мороз скує землю і ріки, сюди придуть на зимівлю з найближчих лісів і дібров мавки, а з річок та озер русалки і мій приятель великий ведмідь та ще господар Карпат Чугайстер. Вони на зиму впадають у глибокий сон, а я їх стерегиму аж до весняного тепла. Тоді знову самітній тут буду.

- А хто то такий Чугайстер? Я такого імені не чув і не бачив.

- А його рідко хто бачить. Чугайстер встидається свого вигляду, то ховається у звори від людей, щоб їх не налякати, бо він добрий до людей, допомагає їм, коли хто заблудить, стереже пастухам їхню худобинку на полонинах. А як він прекрасно на сопілці грає! А встидається тому він людей, що має ноги не то баранячі, не то як у цапа, а от роги в нього на кудлатій голові то вже лиш баранячі. Він чув нас під калиною, але швидко заховався за смереку, щоб тебе не налякати.

- Я б і не злякався, - промовив не зовсім впевнено Левчик. Розкажіть, дідусю, хто збудував цю печеру у скалі?

- Якби її збудували люди, то це вже був би грот, а не печера. Господь створив її, як і все, що навколо нас. Люди тільки трохи поглибили її. Бачиш на стіні вибитий хрест? Тут ховалися від поган перші християни. А лев навпроти - це герб короля Данила. Тут його дружинники відпочивали, коли стерегли Україну від ворогів.

- Не журись, козаче. Чого похилив голову? Сопілку я тобі подарую Чугайстрову, такої голосної рідко можна знайти. Бери, бери, він їх багато має.

- Дякую, дідусю, ви такий добрий! Я більше не буду ніколи ламати калини...

- А це тобі берестяне горнятко меду з калинового цвіту для твоєї сестрички... І біжи хутко додому, бо твої рідні вже почали тебе і Ласочку шукати... Про нашу зустріч можеш їм сказати, але побачити мене не зможуть, бо я, як і Чугайстер, показуюсь лише тим, кому сам захочу. Як приїдеш на друге літо, то приходь знову в гості до діда Лісовика.

Святослав Левицький.

TOMATO SOUP WITH RICE

Lesia Leskiw, Branch #88

Cook, peel and mash 3 to 4 large tomatoes (or use food processor). Set aside. Rinse 2 cups long-grain rice. Set aside. In large (6- to 8-quart) pot bring water to boil, add 4 to 6 large country spare ribs, cook about 15 to 20 minutes. Drain and replace with fresh water removing all residue, add salt to taste (2 to 3 tablespoons) and cook ribs an additional 20 minutes or until ribs are tender. **Once meat is tender, add the following ingredients:**

2 c. chopped celery
2 to 3 lg. carrots, sliced thin
2 bay leaves, crushed
1 clove garlic, crushed
1 to 2 dried mushrooms, crushed

1/4 tsp. peppercorns
2 beef bouillon cubes, chopped or crushed
3 to 4 sprigs fresh parsley, chopped
1/4 c. fresh dill, chopped fine

Cook all above for 15 minutes. Add tomatoes and 2 cups of rice (more if thicker soup is preferred). On low flame, cook additional 15 to 20 minutes. For creamy soup use light cream for individual servings, do not add to entire pot.

MUSHROOM SOUP

Iryna Buczkowski, Branch #67

1 oz. dried porcini mushrooms
2 T. olive oil
2 ribs celery, chopped
1 lg. onion, chopped
1 lb. assorted fresh mushrooms, such as white button, portobella, oyster and shiitake (stemmed), rinsed and chopped, or just white and portobella

2 carrots, chopped
1 garlic clove, minced
2 bay leaves
2 T. parsley, finely chopped
2 T. dill, finely chopped
4 c. vegetable broth
Salt and freshly ground black pepper

Soak porcini in 1 cup warm water until softened, about 20 minutes. Lift porcini from liquid and coarsely chop; strain liquid through a cheesecloth-lined sieve and reserve. In a large pot, heat oil over medium heat. Add onions, celery and carrots; season with salt and pepper and cook for 5 minutes or until tender. Add garlic, porcini and chopped mushrooms, season with salt and pepper and cook for 7 minutes or until mushrooms just begin to brown. Add porcini liquid and broth. Reduce heat to low and simmer for 30 minutes. Discard bay leaves. Season to taste with salt and pepper. Add parsley and dill.

ZUCCHINI SOUP

Oksana Horajecyj, Branch #43

5 c. chicken stock
2 med. potatoes
2 (7 to 8-inch) zucchini
1 onion

2 carrots
2 T. sour cream
Dill

Wash and clean vegetables and cut into 1-inch chunks. Place chicken stock and vegetables in pot. Simmer on low heat until vegetables are cooked. Transfer liquid and vegetables in portions to blender and purée. Return to pot. Add sour cream and dill and bring to boil.

From Sharing Our Best (2011), a collection of recipes from Members, their families and friends of the UN-WLA, Philadelphia Regional Council

MASHA ARCHER

extraordinary jewelry

'maria muchin'

Available at...

The Ukrainian Museum Gift Shop
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212-228-0110 • 212-228-1947

Thanksgiving Weekend Trunk Show
Saks Fifth Avenue • Atlanta
Nov 23-25, Fri Sat Sun
3440 Peachtree Road Ne
Atlanta, Ga 30326
404-261-7234

www.saksfifthavenue.com

come and view this fabulous collection...

visit www.masha.org for more venues and trunk show updates

san francisco • 415.861.8157
www.masha.org • masha@masha.org

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА

Анна Кравчук, Ірина Куровицька

Маріянна Заяць – голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Уляна Зінич – 1-ша заступниця голови
Анна Мацілінська – 2-га заступниця голови для справ організаційних
Софія Геврик – 3-тя заступниця голови для справ культури
Лідія Білоус – 4-та заступниця голови для справ зв'язків
Дарія Дроздовська – кореспонденційна секретарка
Надія Цвях – скарбник
Рома Шуган – фінансова секретарка
Ольга Кузишин – пресова секретарка
Віра Кушнір – вільна членка
Марія Андрійович – вільна членка

РЕФЕРЕНТУРИ

Ірина Рудик – суспільної опіки
Святослава Гой-Стром – виховна
Роксоляна Місило – мистецтва і музею
Марія Полянська – стипендій
Ольга Дроздович – архівар
Марта Пеленська – екологія і здоров'я
Роксоляна Яримович – вільних членок
Зоряна Гафткович – вебсайт

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Оксана Фаріон – голова
Ярослава Мулик – членка
Рената Заяць – членка
Марія Томоруг – заступниця членки
Татіяна Рішко – заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос – парламентарист
Лідія Слиз – україномовний редактор журналу "Наше Життя"
Олеся Валло – англomовний редактор

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Лідія Яхницька – Дітройт
Ірина Бучковська – Філадельфія
Галина Романишин – Нью Йорк
Зінна Джус-ДеБол – Північний Нью Йорк
Оксана Дац – Нью Джерзі
Дарія Федорів – Огайо
Любомира Калін – Чикаго
Слава Горбата – Нова Англія
Марія Кейд – Центральний Нью Йорк
Орися Зінич – зв'язкова віддалених відділів

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: Mariapolanskyj@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

“УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ” – серія 3, ст. 3 – “UKRAINIAN DESIGNS.”

Взори з жіночих сорочок.

(Взорі полик жіночої сорочки з Київщини, збоку чохла. Внизу зліва полик із Волині, на право вставка з Буковини).